

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Stanislava Žižaly a soudců JUDr. Jiřího Trnky a JUDr. Aleše Koláře rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 25.1.2016 v trestní věci **obžalovaných** **M. M. nar.** **M. Š. nar.**, **M. Š. nar.**, a **P. P. nar.**, pro přečiny nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku, zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, poškození cizích práv podle § 181 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, a pomoc k přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku k § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, o odvolání obžalovaných proti rozsudku Okresního soudu v Českém Krumlově č.j. 4T 84/2014-1706 ze dne 13.2.2015, **t a k t o :**

Napadený rozsudek se k odvolání všech obžalovaných podle § 258 odst. 1 písm. b), d) tr. řádu v celém rozsahu zrušuje a podle § 259 odst. 3 písm. a), b) tr. řádu se znovu rozhoduje tak, že

A.

obžalovaní

M. Š.

nar. **M. Š.** v **M. Š.**, svobodný, české národnosti, trvale bytem **M. Š.**, přechodně bytem **M. Š.**, OSVČ, t.č. **M. Š.**
v místě přechodného bydliště,

nar. ve , svobodný, české národnosti, trvale bytem ,
přechodně bytem , původně
služebně zařazeného na Policii ČR, Krajském ředitelství policie Jihočeského kraje,
Územním odboru České Budějovice, OEC 308279, t.č. v místě přechodného bydliště,

uznávají se vinnými, že

v období nejméně od 26.11.2012 do 10.12.2012 po společné dohodě se záměrem
zdiskreditovat poškozeného M M , nar. , referenta České
daňové správy, Specializovaného finančního úřadu, Územního pracoviště v Českých
Budějovicích, tím, že bude přistižen při řízení motorového vozidla pod vlivem omamné
látky (metamfetaminu-pervitinu), a vyloučit jej tak zověřování a rozhodování
o vyplacení nadměrných odpočtů DPH daňového subjektu JIP - Papírny Větrník, a.s., IČ
45022526, obžalovaný M Š osobně nebo prostřednictvím O H
prováděl sledování poškozeného a jím řízeného služebního vozidla a informace o jeho
pohybu dále předával obžalovanému P P , který mimo svou služební
činnost dalším předáváním těchto informací provedení silniční kontroly poškozeného
zajišťoval prostřednictvím svých kolegů policistů ve službě, a to úmyslně v rozporu
s ustanovením § 45 odst. 1 písm. b), i) a § 46 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním
poměru bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, článek 3 písm. i) přílohy č.
1 k Rozkazu policejního prezidenta č. 154/2011 – Etický kodex Policie České republiky
a § 2 a § 10 odst. 1, 2 zákona o Policii ČR č. 273/2008 Sb., když

- dne 5.12.2012 v 07:13 hodin obžalovaný M Š na základě vlastních
informací a zpráv od O H informoval obžalovaného P P
o pohybu poškozeného M M , kterého obžalovaný M Š
a O H sledovali, přičemž obžalovaný P P , protože neměl
služební vozidlo a nemohl domluvenou silniční kontrolu provést sám, tak v 07:22
hodin na místo k sídlu Specializovaného finančního úřadu v Mánesově ulici
v Českých Budějovicích poslal kolegy policisty z jiné hlídky oddělení hlídkové služby,
a to J R a L F , kterým sdělil
podrobnosti o tom, že kontrolovaný muž má mít v sobě pervitin, a když se takto
připravená silniční kontrola poškozeného nepodařila, neboť hlídka musela odjet
k jinému zásahu, na stejné místo obžalovaný P P obratem v 08:30
hodin domluvil jinou hlídku policistů oddělení hlídkové služby ve složení
P P a T J a opět jim sdělil, že muž měl před
dvěma dny pervitin, tato hlídka však promeškala odjezd poškozeného M
M z místa, a z toho důvodu domluvil obžalovaný P P další
kontrolu na odpoledne téhož dne, když po celou dobu poškozeného M
M sledoval na základě instrukce M Š O H a předával
jeho cestou informace zpět obžalovanému P P , který ve 12:31 hodin
domluvil s kolegou P P , který byl v hlídce s
Z V , kontrolu poškozeného v místě u OD Globus v Českých
Budějovicích, k čemuž nakonec opět nedošlo, a proto následně obžalovaný P
P obžalovanému M Š přislíbil, že zajistí kontrolu na den
6.12.2012,

- dne 6.12.2012 od 06:38 do 08:06 opětovně obžalovaný M Š sám a poté s pomocí O. H sledovali u sídla Specializovaného finančního úřadu v Českých Budějovicích poškozeného M M a předávali informace o jeho pohybu obžalovanému P P, který však sám nemohl provést a zabezpečit kontrolu poškozeného, a proto obžalovaný M Š v 08:06 hodin telefonicky oznámil na tísňovou linku policie č. 158 informaci o „ožralém nebo zfetovaném“ řidiči auta RZ: 5C3 2416, jezdícího kolem Kauflandu směrem na Písek, načež byl poškozený cestou do Písku kontrolován hlídkou OOP Vodňany s negativním výsledkem na alkohol, přičemž test na přítomnost drog u něho nebyl proveden,

- dne 10.12.2012 obžalovaný P F opětovně zařídil provedení silniční kontroly poškozeného M M, který tohoto dne prováděl daňovou kontrolu v JIP Papírny Větrní, a.s., když provedení silniční kontroly domluvil v dopoledních hodinách s hlídkou oddělení hlídkové služby ve složení L L a P M, neboť sám nebyl ve službě, poškozený M M byl přítomn nejmeně po cestě z Větrní do Českých Budějovic sledován osobou O. H a následně i obžalovaným P P, který sledoval vozidlo poškozeného nejmeně na trase z Kamenného Újezdu do Českých Budějovic, přičemž poškozený byl ve 14:58 hodin v Českých Budějovicích, v Dukelské ulici směrem do Mánesovy ulice kontrolován jako řidič motorového vozidla tov. zn. Škoda Fabia, RZ: 5C0 8375, hlídkou Oddělení hlídkové služby České Budějovice ve složení L L a F M, a na výzvu hlídky se dobrovolně podrobil testu DrugWipe 5+ s pozitivním výsledkem na Cannabis a Amfetamin, Metamfetamin/extázi, kdy následným vyšetřením krve byla zjištěna koncentrace 45 mikrogramů na litr v krevním séru, když v důsledku těchto skutečností, byly OOP České Budějovice pod č.j. KRPC-184947/ČJ-2012-020110 zahájeny úkony trestního řízení ve smyslu § 158 odst. 3 trestního řádu pro podezření ze spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku, kterého se měl dopustit M M, nar.

přičemž obžalovaný M Š jednal jednak s vědomím, že omamná látka bude poškozenému podstrčena jinou osobou v občerstvení a poškozený tuto látku požije nevědomky, jednak s vědomím, že jednání obžalovaného P P překračuje meze obvyklé kontrolní činnosti Policie ČR a bez jím podávaných informací by obžalovaný P P kontrolu poškozeného v popsaném rozsahu a způsobu nebyl schopen zajistit,

a obž. P P se jednání dopustil proto, aby vyhověl soukromé neoprávněné žádosti obžalovaného M Š, ač s ohledem na okolnosti žádosti a kontrol musel být srozuměn s tím, že jedná v rozporu s obecným zájmem a jiným právním předpisem,

t e d y

obžalovaný M Š

- úmyslně umožnil a usnadnil jinému spáchání trestného činu spočívajícího v tom, že jiný jako úřední osoba v úmyslu způsobit jinému škodu nebo jinou závažnou újmu, a opatřit jinému neoprávněný prospěch, vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu,

- způsobil jinému vážnou újmu na právech tím, že využil něčího omylu a způsobil takovým činem jinému značnou újmu na právech,

obžalovaný P. P.

- jako úřední osoba v úmyslu způsobil jinému jinou závažnou újmu a opatřit jinému neoprávněný prospěch, vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu,

č í m ž s p á c h a l i

obžalovaný M. Š.

- pomoc k přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku k § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku,
- přečin poškození cizích práv podle § 181 odst. 1 písm. b), odst. 2 písm. a) trestního zákoníku,

obžalovaný obžalovaný P. P.

- přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku,

a o d s u z u j í s e z a t o

obžalovaný M. Š.

podle § 329 odst. 1 trestního zákoníku, za užití § 43 odst. 1 trestního zákoníku, k úhrnnému trestu odnětí svobody na 3 (tři) léta, jehož výkon se podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odkládá na zkušební dobu 4 (čtyři) léta.

Podle § 82 odst. 2 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá, aby v průběhu zkušební doby vedl řádný život, zejména, aby podle svých sil nahradil škodu, kterou trestným činem způsobil.

obžalovaný P. P.

podle § 329 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody na 1 (jeden) rok a 6 (šest) měsíců, jehož výkon se podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odkládá na zkušební dobu na 3 (tři) léta.

Podle § 329 odst. 1 trestního zákoníku, § 73 odst. 1, 3 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu zaměstnání u bezpečnostních sborů a obecní policie na 5 (pět) let.

Podle § 82 odst. 2 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá, aby v průběhu zkušební doby vedl řádný život, zejména, aby podle svých sil nahradil škodu, kterou trestným činem způsobil.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu jsou obžalovaní povinni společně a nerozdílně zaplatit poškozenému M. M. nar. bytem na náhradě škody částku 997,- Kč.

B.

Obžalovaný

. M M

nar. v ženatý, české národnosti, trvale bytem
, finančního ředitele JIP Papírny Větrní a.s., t.č. v místě trvalého
bydliště,

z p r o š ť u j e s e

podle § 226 písm. c) tr. řádu obžaloby, která mu kladla za vinu, že po předchozí společné dohodě s obžalovanými býv. P; i P; a M. Š, a případně i po dohodě s dalšími dosud neustanovenými osobami, na tom, že zdiskreditují či jinak jakkoli poškodí na zdraví či majetku pro ně nepohodlnou osobu poškozeného M M, nar. , referenta České daňové správy, Specializovaného finančního úřadu, Územního pracoviště v Českých Budějovicích, se sídlem Mánesova 3a, České Budějovice, který v tomto období vykonával ve smyslu § 80, 85 a 89 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, daňovou kontrolu daňového subjektu JIP - Papírny Větrní, a.s., IČ 45022526, kdy v rámci ověřování nadměrných odpočtů DPH rozhodl o nevyplacení neoprávněně nárokováného nadměrného odpočtu DPH tomuto subjektu za zdaňovací období březen 2012, květen 2012, červen 2012 a červenec 2012 v částce přibližně 36.298.786,- Kč, a měl rozpracovány a naplánovány další daňové kontroly nadměrných odpočtů DPH u tohoto subjektu za následná zdaňovací období, kde se uplatněný neoprávněný nárok na vyplacení DPH pohyboval ke škodě Českého státu, jak bylo následně zjištěno, v částce 32.180.187,-Kč, tím, že mu způsobí újmu na dobré pověsti, jenž ohrozí či znemožní poškozenému jeho další zaměstnání u výše uvedeného úřadu, a tím i znemožní následné provádění dalších kontrol za další zdaňovací období a zvrátí tak jeho rozhodnutí o nevyplacení nárokováného nadměrného odpočtu DPH, a to tak, že mu podají ke konzumaci bez jeho vědomí pervitin a následně jej prostřednictvím policisty P P y nechají zkontrolovat při silniční kontrole jako řidiče na přítomnost drog v těle, čímž se stane M M podezřelým z protizákonného jednání, přičemž museli být nejméně srozuměni s tím, že tento může po požití drogy utrpět zdravotní újmu či újmu na majetku, když ve shora uvedeném úmyslu a po předchozí dohodě všech obviněných nejméně v jednom případě dne 3.12.2012 ve Větrní, okres Český Krumlov, v objektu daňového subjektu JIP - Papírny Větrní, a.s., na adrese Papírenská 2, Větrní, v době, kdy M M prováděl finanční kontrolu podle výše uvedených předpisů, mu bez jeho vědomí obž. M M ; osobně nebo prostřednictvím jiné osoby nasypal blíže nezjištěné množství látky metamfetaminu-pervitinu, přičemž pervitin-metamfetamin je zařazen na seznamu psychotropních látek v příloze č. 5 zákona č. 167/1998 Sb., o návykových látkách a o změně některých zákonů, do kávy, kterou mu přinesl do kanceláře jako občerstvení, s vědomím, že poté odtud poškozený M M pojede jako řidič služebního vozidla zpět do svého úřadu v Českých Budějovicích, a následně byli s obžalovanými M Š a P domluveni, že pprap. PČR P P, zajistí sám či prostřednictvím kolegů policistů zařazených na Oddělení hlídkové služby, Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, Územního odboru v Českých Budějovicích, provedení silniční kontroly řidiče M M s cílem zjistit u něho přítomnost pervitinu, a aby věděl, kdy a kde má tuto kontrolu provést, obž. M Š buď osobně, nebo prostřednictvím obžalovaného O H, zajistil sledování poškozeného

M: M, a informace o jeho pohybu, které tímto způsobem získal, dále předával pprap. PČR P. P. za účelem provedení silniční kontroly řidiče poškozeného M M dle jejich předchozí dohody, když

- dne 5.12.2012 v 07:13 hodin obžalovaný M Š na základě vlastních informací a zpráv od O: H informoval pprap. PČR P P o pohybu poškozeného M M, kterého obžalování M S a O: H sledovali, a pprap. PČR P P, protože neměl služební vozidlo a nemohl domluvenou silniční kontrolu provést sám, tak v 07:22 hodin na místo k sídlu Specializovaného finančního úřadu v Mánesově ulici v Českých Budějovicích poslal kolegy policisty z jiné hlídky oddělení hlídkové služby, a to pprap. PČR J. R a nstržm. PČR L F, kterým sdělil podrobnosti o tom, že kontrolovaný muž má mít v sobě pervitin, a když se takto připravená silniční kontrola poškozeného M M nepodařila, neboť hlídka musela odjet k jinému zásahu, na stejné místo pprap. PČR P. P. obratem v 08:30 hodin domluvil jinou hlídku policistů oddělení hlídkové služby ve složení nstržm. PČR P. P. a nstržm. PČR T J a opět jim sdělil, že muž měl před dvěma dny pervitin, tato hlídka však promeškala odjezd poškozeného M M z místa, a z toho důvodu domluvil pprap. PČR P P další kontrolu na odpoledne téhož dne, když po celou dobu poškozeného M M M: sledoval na základě instrukce M: Š O: H a předával jeho cestou informace zpět pprap. PČR P. P., který ve 12:31 hodin domluvil s kolegou nstržm. PČR P. P., který byl v hlídce s nstržm. PČR Z V, kontrolu řidiče M M v místě u OD Globus v Českých Budějovicích, k čemuž nakonec opět nedošlo, a proto následně pprap. PČR P. P. obv. M: Š přislíbil, že zajistí kontrolu na den 6.12.2012 ráno přes kolegy policisty oddělení hlídkové služby, kteří budou v práci,
- dne 6.12.2012 od 06:38 do 08:06 opětovně obž. M: Š sám a poté s pomocí O: H sledovali u sídla Specializovaného finančního úřadu v Českých Budějovicích poškozeného M M a předávali informace o jeho pohybu pprap. PČR P. P., který, když žádného z kolegů policistů, kteří by mohli silniční kontrolu poškozeného M M provést, nesehnal, a protože ani sám nebyl ve službě, aby provedl plánované zadržení, tak z toho důvodu obž. M: Š v 08:06 hodin telefonicky oznámil na tísňovou linku policie č. 158 informaci o „ožralém nebo zfetovaném“ řidiči auta RZ: 5C3 2416, jedoucího kolem Kauflandu směrem na Písek, načež byl poškozený M M kontrolován cestou do Písku hlídkou OOP Vodňany s negativním výsledkem na alkohol, přičemž test na přítomnost drog u něho nebyl proveden a případ je veden pod č.j. KRPC-183119/CJ-2012-020716,
- dne 10.12.2012 pak obž. pprap. PČR P. P. opětovně zařídil provedení silniční kontroly poškozeného M M, který tohoto dne prováděl daňovou kontrolu v JIP Papírny Větrní, a.s., když provedení silniční kontroly domluvil obž. pprap. PČR P. P. v dopoledních hodinách s hlídkou oddělení hlídkové služby ve složení nstržm. PCR L L a nstržm. PČR P. M. eboť sám nebyl ve službě, poškozený M M byl přítom nejmeně po cestě z Větrní do Českých Budějovic sledován osobou O: H a následně i obž. pprap. PČR P. P., který sledoval vozidlo poškozeného M M nejmeně na trase z Kamenného Újezdu do

Českých Budějovic, když poškozený M Mi byl v 14:58 hodin v Českých Budějovicích, v Dukelské ulici směrem do Mánesovy ulice kontrolován jako řidič motorového vozidla tov. zn. Škoda Fabia, RZ: 5C0 8375, hlídkou Oddělení hlídkové služby České Budějovice ve složení nstržm. PČR L L a nstržm. PČR P M: a na výzvu hlídky se dobrovolně podrobil testu DrugWipe 5+ s pozitivním výsledkem na Cannabis a Amfetamin, Metamfetamin/extázi, kdy následným vyšetřením krve byla zjištěna koncentrace 45 mikrogramů na litr v krevním séru, když v důsledku těchto skutečností byly OOP České Budějovice pod č.j. KRPC-184947/ČJ-2012-020110 zahájeny úkony trestního řízení ve smyslu § 158 odst. 3 trestního řádu pro podezření ze spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku, kterého se měl dopustit M M, nar. , přičemž obž. pprap. PČR P P tímto jednáním porušil především ustanovení § 45 odst. 1 písm. b), i) a § 46 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, článek 3 písm. i) přílohy č. 1 k Rozkazu policejního prezidenta č. 154/2011 – Etický kodex Policie České republiky a § 2, 10 zákona o Policii ČR č. 273/2008 Sb.,

n e b o t'

nebylo prokázáno, že tento skutek spáchal obžalovaný.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem byli obžalovaní M M, M: Št. a P. P, uznáni vinnými skutkem tak, jak je popsán shora ve výroku tohoto rozsudku ve zprošťující části ve vztahu k obžalovanému M (s drobnými odchylkami oproti citaci obžaloby). Skutek byl kvalifikován u všech obžalovaných jako přečin poškození cizích práv podle § 181 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, dále u obžalovaného Mi M také jako přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku, u obžalovaného M: Št. také jako pomoc k přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku k § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, a u obžalovaného P P také jako přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.

Za uvedené přečiny byli odsouzeni obžalovaný M M podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku, za užití § 43 odst. 1 trestního zákoníku, k úhrnnému trestu odnětí svobody na 3 (tři) léta, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu 5 (pět) let, obžalovaný M Št. podle § 329 odst. 1 trestního zákoníku, za užití § 43 odst. 1 trestního zákoníku, k úhrnnému trestu odnětí svobody na 3 (tři) léta, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu 4 (čtyři) léta, a obžalovaný P P podle § 329 odst. 1 trestního zákoníku, za užití § 43 odst. 1 trestního zákoníku, k úhrnnému trestu odnětí svobody na 3 (tři) léta, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu 4 (čtyři) léta, a podle § 329 odst. 1 trestního zákoníku, § 73 odst. 1, 3 trestního zákoníku se k trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu činnosti povolání, kde by mohl vystupovat jako úřední osoba, na 5 (pět) let.

Všem obžalovaným bylo uloženo podle § 82 odst. 2 trestního zákoníku, aby v průběhu zkušební doby vedli řádný život, zejména, aby podle svých sil nahradili škodu, kterou trestným činem způsobili.

Konečně jim byla uložena povinnost podle § 228 odst. 1 trestního řádu společně a nerozdílně zaplatit poškozenému M M nar. bytem na náhradě škody částku 997,- Kč.

Proti citovanému rozsudku podali všichni obžalovaní včas odvolání.

Obžalovaný M M; v odvolání odůvodněném prostřednictvím obhájce uvedl následující:

Rozsudek soudu prvního stupně je výsledkem řízení, které lze ve fázi po podání obžaloby označit jako zákonné a souladné s trestním řádem, kdy byla respektována práva obžalovaných na obhajobu a spravedlivý proces, byly provedeny důkazy, které byly opatřeny nebo označeny v přípravném řízení a nebylo nedůvodně omezováno dokazování k případným návrhům obhajoby. Bohužel výsledek tohoto řízení v podobě napadeného rozsudku není souladný s provedeným dokazováním a ve vícero aspektech odporuje jak hmotněprávním předpisům, tak předpisům procesním.

I.

Vady přípravného řízení

Obžalovaný musí rovněž opětovně poukázat na závažné vady, kterými trpělo přípravné řízení, a které poznamenaly řízení jako celek. Jde především v první fázi o zcela nesmyslný a demonstrativní zásah příslušníků GIBS v areálu JIP - Papírny Větrní, a.s. (dále jen „JIP“) dne 04.04.2013, při kterém tyto příslušníci obsadili všechny kancelářské prostory v JIP – Papírny Větrní, před zraky všech zaměstnanců zadrželi obžalovaného M M, který zrovna jako finanční ředitel společnosti jednal s pátečním financujícím subjektem provozu společnosti JIP, Českou spořitelnou, a.s., o řešení financování JIP v tehdy složité ekonomické situaci. Jak bylo i v řízení prokázáno, např. výpovědí ředitele společnosti a člena představenstva D. Gr, Česká spořitelna, a.s., v důsledku tohoto zásahu, obvinění a zatčení obžalovaného ukončila jakoukoliv spolupráci, což v krátké době na to vedlo k úpadku společnosti a zahájení insolvenčního řízení. V důsledku toho přišly o práci stovky zaměstnanců JIP a došlo ke značným majetkovým škodám jak v JIP, tak vůči jejím obchodním partnerům a dalším věřitelům, kteří se ostatně do insolvenčního řízení jako věřitelé se svými pohledávkami přihlásili a nebyli doposud uspokojeni.

Tento zásah, ke kterému došlo značnou dobu poté, kdy mělo dojít ke skutku (cca 4 měsíce) byl co do svého rozsahu, způsobu provedení a ostatně i „výsledkům“ zcela bezpředmětný. Obžalovaný jezdil do svého zaměstnání pravidelně, zdržoval se se svojí rodinou v Českých Budějovicích, rozhodně nejevil známky toho, že by neměl být dostupný pro jakékoli orgány státní moci včetně orgánů činných v trestním řízení. Rovněž tak poškozený, který v té době již několik měsíců spolupracoval s příslušníky GIBS, zejména s pplk. G. Č, a vystupoval v podstatě v roli volavky, nebyl nijak poškozován obžalovaným ani dalšími obžalovanými nebo jinými osobami z okruhu obv. Š, O. H, či případně J. H, a tedy nebyl ani důvod k nějakému preventivnímu jednání ze strany GIBS.

O to větší publicitu měl tento zásah v médiích včetně TV Nova.

Nesmyslná pak byla i právní kvalifikace stíhaného skutku, která byla zvolena při zahájení trestního stíhání a to ve smyslu ustanovení § 325 odst. 1 písm. b), odst. 3 písm. b) tr. zákoníku (zločin násilí proti úřední osobě), kterou ponechal dozorcující státní zástupce i přes stížnost obviněného proti usnesení o zahájení trestního stíhání, když tuto stížnost usnesením ze dne 24.04.2013 zamítl jako nedůvodnou. Teprve na základě podnětu k výkonu dohledu nadřízeným Vrchním státním zastupitelstvím v Praze bylo dozorcujícímu státnímu zástupci nařízeno, aby minimálně třetí odstavce zločinu násilí proti úřední osobě byl vypuštěn jako nedůvodný. Stalo se tak v rozuzlení Vrchního státního zastupitelství v Praze o způsobu vyřízení podnětu obviněného č.j. 1 VZT 352/2013-4 ze dne 06.06.2013. Jelikož ani dne 03.07.2013 nedošlo ke změně právní kvalifikace skutku v souladu s tímto pokynem VSZ Praha, zaslal obviněný vyšetřujícímu orgánu téhož dne podnět, kterým žádal o překvalifikování stíhaného skutku. Jelikož vyšetřovatel byl nečinný, podal obviněný 30.07.2013 podnět k přezkoumání tohoto postupu dozorcujícímu státnímu zástupci, který byl rovněž nečinný, a proto musel obviněný 23.08.2013 dávat podnět VSZ Praha. K překvalifikaci skutku ve smyslu ustanovení § 325 odst. 1 tr. zákoníku pak došlo až několik měsíců poté, kdy dostal dozorcující státní zástupce pokyn od VSZ Praha, konkrétně byl obžalovaný upozorněn na změnu právní kvalifikace až dne 17.10.2013 (!), přičemž příslušné usnesení vrchního komisaře GIBS obsahovalo písařskou chybu, která byla odstraněna až při záznamu o prostudování spisu 20.11.2013.

Přestože státní zástupce podal i pro zločin dle § 325 odst. 1 tr. zákoníku obžalobu, ve které dokonce nadále prezentoval názor, že se kloní ke své původní právní kvalifikaci, pak soud prvního stupně takto skutek obžalovaných vůbec právně nekvalifikoval a státní zástupce se proti tomu ani neodvolal. Přitom je zřejmé, že pouze a jedině kvůli této právní kvalifikaci byl obžalovaný (ostatně i zbylí dva obžalovaní) vzat do vazby. Je tedy také zřejmé, že přípravné řízení mělo být dozorováno nikoli krajským, ale o kresním státním zastupitelstvím, neboť důkazní situace v přípravném řízení nebyla nijak zásadně odlišná od té, která byla v rámci hlavního líčení před soudem prvního stupně.

Přestože byl shledán pouze důvod vazby koluzní ve smyslu § 67 písm. b) tr. řádu a ve vazebním rozhodnutí bylo uvedeno, že je potřeba nejprve vyslechnout několik významných svědků, přesto vyšetřující orgány nedělaly nic, žádné výsledky prováděny nebyly, až musel obžalovaný prostřednictvím svého obhájce žádat o urychlení výslechů svědků žádostí ze dne 02.05.2013, kdy teprve následně s určitým zpožděním GIBS začal výslechy potřebných svědků provádět.

Naprostou vůlí příslušníků GIBS je pak i úřední záznam č. j. GI-TC-135-54/2013 ze dne 29.3.2013, který vytvořil G. Č. a jehož obsah si z větší části vymyslel tak, aby ho účelově navázal na záznam telefonického hovoru obžalovaného s členy představenstva JIP. Přitom průběh schůzky ze dne 26.3.2013 popsal poškozený zcela odlišně jak v rámci svých výsledků v přípravném řízení i před soudem a výsledně vyloučil k dotazům obhájce, že by cokoli takového, co do úředního záznamu r. G. Č. uvedl, tomuto příslušníkovi GIBS sděloval. I přes tuto skutečnost dozorcující státní zástupce k podnětu obžalovaného vyrozuměním ze dne 16.8.2013 neshledal, že by šlo o účelově vytvořený úřední záznam, přestože je v rozporu s výpovědí poškozeného. G. Č. nebyl ani následně trestně stíhán. Zda byl nějak jinak kárně řešen, nebo odešel z GIBS ze své vůle, není obžalovanému známo.

Jeho osobní zkušenost s tímto člověkem, zejména z doby zadržení a před vzetím do vazby, je však velmi nedobrá. Obžalovaný byl zastrašován, bylo mu sděleno, že je potřeba, aby usvědčil J. H. tehdejšího vlastníka a předsedu představenstva JIP z toho, že poškozeného chtěl zdiskreditovat, byl přesvědčován k doznání, jinak bude vzat do vazby, apod. Stejně tak je evidentní zcela objektivní skutečnost, že již v přípravném řízení si orgány činné v trestním řízení reprezentované právě takovými lidmi vybraly účelově koho trestně stíhat a koho ne. Je zcela evidentní, že z výpovědí a důkazů shromážděných do zahájení trestního stíhání vyplynulo, že poškozeného sledoval nejen obž. Š, ale i podezřelý O. H. který s ním spolupracoval. Oba byli v telefonickém kontaktu jak mezi sebou, tak s J. H., a také (byť z jiných důvodů, jak bude rozvedeno dále) i s obž. M. i M. O. zapojení O. H. do skutku, pro který bylo a je stíhání obžalovaných vedeno, není absolutně pochyb a svědčí o tom, že příslušníci GIBS se rozhodli tuto osobu motivovat tak, že pokud podá usvědčující výpověď ve vztahu k obž. M. i a potažmo Š, nebude trestně stíhán. Přitom v usnesení o zahájení trestního stíhání a též v obžalobě je ve skutku O. H. označován jako "obviněný". Tento dvakrát zopakovaný překlep svědčí o tom, co původně být mělo, ale nestalo se. Přitom obžalovanému není známo, že by existoval nějaký předpis, který by zaručoval beztrestnost policejním informátorům, spolupracovníkům nebo jiným skupinám osob s výjimkou osob požívajících zákonem definovanou imunitu.

Obdobně je zvláštní, že trestně stíhán nebyl a není ani sv. Š blízký spolupracovník obž. Š. Sice je nyní ve vazbě nebo výkonu trestu odnětí svobody, avšak pro zcela jinou rozsáhlou trestnou činnost, a to i přes skutečnost, že to byl on, kdo se prokazatelně velmi intenzivně snažil zařadit publikaci článku v deníku MF DNES, který by informoval o pozitivní drogové kontrole poškozeného M.M., pracovníka SFÚ, při jízdě motorovým vozidlem. Š otisky prstů jsou na předmětném listu papíru s konceptem novinového článku a byl přesvědčivě usvědčen i sv. K., redaktorem MF DNES, v rámci svědecké výpovědi i při rekognici in natura. I Š nepřesvědčivě vyjádření ohledně záměny mobilních telefonů spíše naopak posiluje podezření, že sv. Š se aktivně zapojil do Š snahy dehonestovat poškozeného sv. M. i M. Přesto ani on není trestně stíhán.

Svévolná selekce osob, které stíhány na podkladě stejné důkazní situace budou, zatímco jiné nikoli, nesevídčí o nestranném a zákonném přístupu orgánů činných v trestním řízení zejména ve stadiu přípravného řízení. Spíše svědčí o snaze mít raději více svědků než obviněných.

V dalším odkazuje obžalovaný na své podněty a žádosti, které v rámci přípravného řízení učinil, a ve kterých jsou jeho argumenty podrobně rozvedeny a odůvodněny.

II.

Nesoulad skutku s hmotně právní kvalifikací

Pokud jde o skutek, který je popsán v napadeném rozsudku, pak (jakkoli především obžalovaný nesouhlasí s tím, že by se takového skutku vůbec dopustil, což bude podrobněji rozvedeno v dalším oddílu tohoto odvolání), je i tento nesprávně právně kvalifikován.

Obžalovanému je kladeno za vinu (zkráceně), že po dohodě se spoluobžalovanými, a případně i po dohodě s dalšími osobami (!), zdiskreditují či jinak poškodí nepohodlnou osobu poškozeného M.

M , referenta SFÚ v Českých Budějovicích, způsobí mu újmu na dobré pověsti, která ohrozí či zneškodní poškozenému jeho další zaměstnání u SFÚ a jeho účast u dalších daňových kontrol v JIP, přičemž museli být nejméně srozuměni s tím, že poškozený může po nevědomém požití pervitinu utrpět zdravotní újmu či újmu na majetku, když mu nejméně v jednom případě dne 10.12.2012 v JIP obžalovaný M. M. osobně nebo prostřednictvím jiné osoby (!) nasypal blíže nezjištěné (!) množství látky metamfetaminu-pervitinu do kávy, kterou mu přinesl obž. M. M. jako občerstvení s vědomím, že poté odtud poškozený pojedje jako řidič služebního vozidla zpět do svého úřadu v Č. Budějovicích, přičemž po domluvě, že tento bude podroben silniční kontrole policistů s cílem zjistit u něho přítomnost pervitinu, přičemž obž. M. Š. osobně nebo prostřednictvím O. H. zajistil sledování poškozeného a dne 10.12.2012 byl skutečně poškozený kontrolován jako řidič motorového vozidla hlídkou PCR s pozitivním výsledkem na přítomnost drogy cannabis (marihuana) a amfetamin, metamfetamin/extázi, když z toho důvodu byly proti němu zahájeny úkony trestního řízení pro podezření ze spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku.

Jednání obžalovaného M. M. takto (zde zestručněně) popsán bylo kvalifikováno jako přečin nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku (kterého měl dopustit sám) a dále přečinu poškození cizích práv podle § 181 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zákoníku spáchaného ve formě spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku se spoluobžalovanými M. Š. a P. P.

V popisu skutku je uvedeno, že obžalovaný M. M. osobně nebo prostřednictvím jiné osoby nasypal blíže uvedené množství pervitinu do kávy poškozenému. Toto je jediné skutkové vyjádření jednání, které je kvalifikováno podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku. Soud prvního stupně tedy neuvedl v popisu skutku ani minimální množství návykové látky, se kterým měl obžalovaný nakládat uvedeným způsobem. Přítom u ustálené judikatury vyplývá, že ne každé množství návykové látky je dostačující pro to, aby nakládání s ním mohlo být považováno za trestné. Protiprávní nakládání s pouze nepatrným množstvím návykové látky totiž může být postihováno i podle mírnějších právních norem, např. v oblasti přestupkového práva. Pokud soud v popisu skutku toto množství nijak nespecifikoval, a ani neuvedl, že by jím byl jakkoli poškozený (nebo případně i jiná osoba) ovlivněn, pak nemůže zvolená právní kvalifikace obstát. Je také nutno poukázat na opakovaně výpovědi poškozeného M. M. jak z přípravného řízení, tak u hlavního líčení, kdy uvedl, že dne 10.12.2012 ani v jiné dny uvedené v rozsudku (tedy 03.12. a 04.12.2012, kdy byl na daňové kontrole v JIP) na sobě nepocíťoval žádné příznaky, že by byl pod vlivem nějaké návykové látky. Z krevní zkoušky poškozeného se pak udává, že bylo naměřeno množství 45 mg na litr krevním séru. Ze znaleckého posudku pak vyplývá, že u uživatele drogy se množství v jednom litru krve pohybuje od 10 do 2500 mg. Tedy je zřejmé, že množství zakázané látky (z níž ještě část tvořila cannabis) údajně opatřená poškozenému bylo naprosto minimální a evidentně i nezpůsobivé jakkoli ovlivnit zdraví a psychiku poškozeného, který normálně pracoval a žádných negativních projevů sám na sobě nepozoroval.

Jediné příznaky, které by mohly odpovídat užití pervitinu, poškozený dle svých vlastních slov pocíťoval pouze ve středu před pondělím 10.12.2012 (středa byla 05.12.2012), a to v noci, kdy dlouho nemohl usnout, a dále, kdy měl určitý zvláštní pocit při jízdě motorovým vozidlem. V těchto dnech, které by odpovídaly pocítům poškozeného, které však nebyly nijak znalecky verifikovány a objektivizovány, však poškozený vůbec do kontaktu s obž. M. nepřišel a daňovou kontrolu prováděl v Písku a ve Vodňanech, případně v pátek 07.12.2012 pracoval ve své kanceláři. Tedy ani tyto subjektivní pocity poškozeného nezapadají do časového rámce vymezeného v popisu skutku v napadeném rozsudku.

Přítom právě podle kvalifikace podle § 283 odst. 1 byl obžalovanému ukládán i nepřiměřeně přísný podmíněný trest odnětí svobody, k němuž se obžalovaný rovněž dále vyjádří.

Ovšem ani pokud jde o přečin poškození cizích práv ve smyslu § 181 odst. 1 písm. a) a odst. 2 písm. a) tr. z., neodpovídá zvolená právní kvalifikace popisu skutku v napadeném rozsudku a ani ustálené judikatuře. V popisu skutku totiž (pokud jde o odst. 1 písm. a) § 181 tr. z.) není uvedeno, kdo a jakým způsobem měl být uveden v omyl, což je podstatnou náležitostí u takto zvolené právní kvalifikace, neboť k poškození cizích práv dojde tím, že pachatel způsobí vážnou újmu na právech tím, že uvede někoho v omyl. Takový omyl může samozřejmě mít různou formu, stejně tak jako způsob uvedení v omyl. Při případné kvalifikaci podle písm. b) odst. 1 tohoto ustanovení by k poškození cizích práv došlo při využití něčího omylu. Ale ani takto není skutek v napadeném rozsudku popsán.

S ohledem na absenci uvedení někoho v omyl či využití něčího omylu ve skutku, jak je popsán v napadeném rozsudku, nelze pak samozřejmě uvažovat ani o přísnější kvalifikaci dle odstavce druhého ustanovení § 181 tr. zákoníku. I pokud by z nějakého důvodu měla obstát kvalifikace dle prvního odstavce, pak nebylo nijak popsáno a zdůvodněno, jaká značná újma na právech měla poškozenému vzniknout. Značná újma na právech poškozeného by totiž musela být penězi ocenitelná v částce minimálně stejně jako je hranice škody značné, tedy alespoň částkou 500.000,- Kč a vyšší (viz Beckův komentář k tomuto přečinu). Přítom až doposud ani sám poškozený netvrdí, jaká vlastně újma mu vznikla, kromě úhrady za provedení rozbor krve a moči v částce 997,- Kč k žádným jiným negativním následkům u něj ani nedošlo.

Pokud jde o případnou újmu na osobnostních právech, poškozený ji nespecifikoval, ani ji materiálně nekvantifikoval.

Obhajoba zdůrazňuje, že v tomto případě není odvolatel stíhán pro případný pokus k protiprávnímu jednání, ale pro dokonané přečin.

Pokud tedy tomu tak má být, mělo být v napadeném rozsudku pregnantně uvedeno, v čem spočívá značná újma na právech poškozeného, a jak je tato kvantifikována (jak je odůvodňována její „značnost“, závažnost). Za újmu, resp. za značnou újmu nelze považovat ani samotný fakt, že proti poškozenému byly zahájeny úkony trestního řízení, kdy následně velmi záhy bylo takové řízení jako nedůvodně skončeno. Rovněž tak svědecká účast v rámci tohoto trestního řízení není závažnou újmu, finanční náklady nevznikly poškozenému ani v souvislosti s právním zastoupením zvoleným zmocněncem, který podle všeho zastupuje finanční úřad a je hrazen z jeho zdrojů. I např. ve věcech, kdy civilní soudy rozhodují o náhradě škody a náhradě nemateriální újmy za nezákonné trestní stíhání osoby, která byla následně zproštěna obžaloby (rozhodování ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti státu za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem), přiznávají zpravidla náhradu nemateriální újmy maximálně v řádech desítek tisíc Kč a jen ve výjimečných případech v rozsahu např. 100.000,- Kč – 200.000,- Kč. V takových případech ale zpravidla poškozený (původně trestně stíhaný) je vazebně zajištěn po delší dobu, probíhá rozsáhlé přípravné řízení a téměř vždy i řízení před soudem prvního a druhého stupně a případ je medializován. S takovými případy, kdy ani přesto téměř bez výjimky nevzniká újma přesahující hranici 500.000,- Kč, nelze vůbec případ poškozeného v tomto řízení srovnávat.

Obžalovaný samozřejmě zdůrazňuje, že pokud skutečně byl poškozený kýmkoli cíleně poškozen a vznikly-li mu kvůli tomu jakékoliv problémy, mrzí ho to a nechce tyto skutečnosti bagatelizovat. Je nepochybné, že pro poškozeného šlo o nepříjemnou situaci, která vedla k určité časové a pravděpodobně i určité psychické zátěži. Nicméně poškozený se naopak dočkal podpory ze strany své rodiny i v rámci zaměstnání a žádné negativní dopady v tomto směru proto u něj nenastaly.

Z hmotněprávního hlediska však musí obžalovaný setrvat na shora uvedeném, tedy že nedošlo ani k uvedení v omyl, ani k vyvolání omylu u kohokoliv, a rovněž tak nikomu nevznikla žádná značná újma na jeho právech. Pokud by se tak skutečně stalo, pak by musel podle toho být skutek náležitě popsán, což se však nestalo, a proto jej nelze takto právně kvalifikovat.

Skutek popsáný ve výrokové části rozsudku není v případě odvolatele trestným činem.

III.

Vady rozsudku s počívající v ne přes vědčí věm a neúplném hodnocení důkazů v rozporu se zásadami trestního řízení včetně hodnocení důkazů neexistujících a nepřipustných, důkazy opomenuté

Soud prvního stupně provedl sice rozsáhlé dokazování, nicméně nezhodnotil jej v souladu se zásadami trestního řízení a jeho rozhodnutí neodpovídá ustanovení § 2 odst. 5 a 6 tr. řádu. Soud nejprve zestručněně cituje v napadeném rozsudku provedené důkazy včetně stručného obsahu výpovědi obžalovaných a svědků, a to na straně 5 – 31 napadeného rozsudku. Soud tedy v úvodu cituje, že odvolatel popřel svoji vinu (což popírá od počátku celého trestního řízení). Je potřeba upozornit např. na závěr citace výpovědi obžalovaného na straně 6, kde soud vnímá, že v neděli 09.12.2012 obžalovanému volal J. H. , že se chce s ním sejit, k setkání následně došlo a pan H. sdělil obžalovanému, aby byl v kontaktu s O. H. a až bude finanční úřad odjíždět. Následující den v pondělí však byl O. H. osobně v papírech a sdělil obžalovanému, že už si to ohlídá. Tuto velmi zásadní část výpovědi obžalovaného však soud nikde v rozsudku nehodnotí, a to ani na straně 31 a následně napadeného rozsudku, kde soud své hodnotící úvahy shrnuje. Přitom z tohoto důkazu (výpověď obžalovaného) vyplývá, že J. H. nesdělil obžalovanému, proč by měl C. H. ohlásit odjezd vozidel finančního úřadu z JIP dne 10.12.2012. Zároveň to velmi zásadně ukazuje na to, že ve skutečnosti si sledování poškozeného prostřednictvím O. H. a zřejmě i obžalovaného Š. objednal J. H. který v přípravném řízení nevyprávěl a u hlavního líčení slyšen nebyl. K tomu odvolatel uvádí, že jediný rozumně vysvětlitelný motiv na tom, aby byl M. poškozen, případně, aby jím osobně nebyly prováděny další daňové kontroly v JIP, měl ten, kdo JIP vlastnil a kdo profitoval z takového vlastnictví.

Částka, která je v napadeném rozsudku uvedena jako údajný motiv (36.298.786 Kč) však nesouhlasí s reálným stavem věci. Nadměrné odpočty BŘEZEN 2012 a KVĚTEN 2012 byly zcela do poslední koruny vyplaceny a to dávno před prosincem 2012. Nadměrné odpočty ČERVEN 2012 a ČERVENEC 2012 pak byly z větší části proplaceny později. Z tohoto důvodu odkazují na přípis obž. M. z 3.7.2013, kde je vše doloženo daňovými přiznáními vč. platebních výměrů ze strany SFÚ.

Letitá a zcela logická základní otázka v každém řízení, kde je projednávána úmyslná trestná činnost, zní Qui bono? Prospěch z poškození. M. rozhodně nemohl mít a neměl obžalovaný M. jako zaměstnanec JIP, ale osoby, kterým poškozený způsoboval problémy. Logicky tedy především vlastníky akcií JIP, dále osobám profitujícím z podnikání společnosti KENIK s.r.o. (Š. a Š.) – protože v případě, že určitá plnění a touto společností vystavené faktury by nebyly nakonec finančním úřadem uznány jako

oprávněné a reálně existující, byly by nutně ze strany JIP stornovány a společnost KENIK s.r.o. by musela inkasované peníze vrátit. Pokud je obžalovanému známo, předmětem daňových kontrol pak byla i plnění, za která platila JIP společnosti Kelet port s.r.o., za kterou jednal rovněž častý obchodní partner J. H. sv. O. H.

V souvislosti s touto pasáží výpovědi obžalovaného pak přistupuje další zřejmé pochybení soudu prvního stupně spočívající v tom, že zcela opomenul hodnotit zcela zásadní důkaz, který byl předložen soudu prvního stupně u hlavního líčení dne 13.02.2015. Jedná se o čestné prohlášení O. H. ze dne 30.09.2014, které bylo předloženo v originále soudu, přičemž soud do spisu založil kopii. Toto prohlášení je zřejmě založeno na čísle listu spisu 1666. V tomto prohlášení O. H. prohlašuje, že obžalovaný M. M. mu nikdy nezadal úkol sledovat jakoukoli osobu nebo o ní získat jakékoli informace a tyto předávat někomu dalšímu, a to ani pokud jde o I. M. M., pracovníka specializovaného Finančního úřadu v Českých Budějovicích. S ohledem na skutečnost, že O. H. před soudem nevypovídal, a nevypovídal ani obžalovaný Š., který se ostatně vůbec neúčastnil žádného hlavního líčení v této věci, je tato informace velmi zásadní. Potvrzuje totiž obhajobu obžalovaného M. a též jeho výpověď, kterou učinil v přípravném řízení a před soudem. Z prohlášení O. H. vyplývá, že obžalovaný M. žádný osobní zájem na sledování M. neměl a ani o nic takového nežádal. Je pak zřejmé, že o toto požádal O. H. buď přímo J. H., nebo obžalovaný Š. Pokud odůvodnění rozsudku neobsahuje hodnocení tohoto důkazu, jde o tak zásadní vadu, pro kterou nemůže napadený rozsudek obstát.

Pokud jde o výpověď obž. P. P., ten vůbec nepřišel do kontaktu s odvolatelem, vždy jednal pouze s obž. M. Š., a z jeho výpovědi se podává, že ani on nevěděl o tom, že by mělo dojít k záměrné a umělé vyvolané diskreditaci I. M. M. Ostatně i odvolatel uvedl, že tohoto policistu nezná, nikdy s ním nejednal, a to ostatně potvrzují i další provedené důkazy.

Z výpovědi obž. M. Š. cituje soud na straně 7 rozsudku výňatek z jeho výpovědi z nrávravného řízení, když zřejmě pouze na základě těchto výňatků pak dovozuje vinu odvolatele, kterého obž. Š. nepravdivě označuje za osobu, která mu sdělila, že poškozený M. je feťák a dělá při kontrole účetnictví v JIP pakárnu. V tomto směru ale odvolatel musí poukázat na to, že obžalovaný Š. uváděl ve svých výpovědích i další skutečnosti, ze kterých ale při rozumném uvažování a hodnocení věrohodnosti musí soud dospět k závěru, že takto se nikdy odvolatel o M. vyjadřovat nemohl. Jde především o to, že obž. Š. uvedl (strana 4 dole protokolu o výsledku obviněného ze dne 05.04.2013 k dotazům): *„Myslím si, že jsem mu řekl i to (myslelo P.), že bere pervitin. Tuto informaci jsem měl od počátku od pana M. M. mi řekl, že M. řetuje, že se chová divně, a že si myslí, že bere pervitin.“* *„Dokonce mi M. říkal, že viděl u M. rozpíchanou ruku nebo ruce.“* Přitom na straně 5 tohoto protokolu nedokázal logicky obž. Š. vysvětlit, proč tedy sám M. neoznámil, že M. jezdí pod vlivem drog, na linku 158. Na jednu stranu se tedy obž. Š. snaží stavět do pozice, kdy vlastně ing. M. nezná, přesto však teprve od obž. M. se dozvídá, že I. M. dělá v JIP pakárnu při kontrolách účetnictví! Přece obž. Š. byl nesčetněkrát nejen odvolatelem, ale zřejmě i J. H. urgován k součinnosti při dokládání oprávněnosti fakturovaných plnění, které provedla Š. společnost KENIK s.r.o. pro JIP. Jak může soud věřit, že obž. Š. „pravdivě“ usvědčuje I. M., že si měl objednat diskreditaci I. M. kvůli problémům, které způsoboval poškozený společností JIP, když sám velmi dobře věděl, že M. kontroly provádí a v jeho hledáčku jsou především doklady od společnosti KENIK s.r.o.?! Ostatně sám Š. si sám odporuje v závěru své výpovědi ze dne 5.4.2013, kde potvrzuje, že se bavil s I. M. o tom, že důvodem zadržení daňových nadměřů jsou zejména faktury od společnosti KENIK. Vedle toho pak zcela absurdně vyznívá tvrzení Š. o tom, že obž. M. mu sděloval, že se I. M. chová divně, protože bere pervitin a má dokonce *„rozpíchané ruce“*! Je přece nesmysl, aby odvolatel sděloval zrovna Š., který má za sebou i trestní stíhání pro závažnou trestnou činnost související právě s drogami, nějaké smyšlené báchorky o rozpíchaných rukách pracovníka finančního úřadu ve věku a postavení, které by tomu rozhodně nemohlo nasvědčovat.

Z výpovědi obž. Š. z 5.4.2013, kdy je v usnesení o zahájení trestního stíhání na str. 8 uvedeno „ještě ví (obž. Š.), že M. na M. nasadil svého člověka – O. H., který jej měl sledovat“ vyplývá opětovně lživé tvrzení, které nesouhlasí s Čestným prohlášením sv. O. H. o z 30.9.2014, který jakoukoli spojitost se zadáním jakéhokoli sledování ze strany obž. M. vylučuje.

Soud bohužel ani podrobně necituje a ani nijak nehodnotí další konstrbatá a velmi očividně vykonstruovaná tvrzení o záměrné mobilních telefonů se svědkem M. Š. („obchodní“ partner Š. a nejen ve společnosti KENIK s.r.o.) dále ohledně konceptu novinoveno článku a jeho snaze o publikaci v deníku MF Dnes (viz výpověď svědka K.), zde stojí za to vyzdvihnout zejména to, že (přestože Š. zařizoval minimálně sledování a následnou kontrolu dopravní policejní hlídkou poškozeného M.) ho údajně nezajímá tato písemnost, že se se Š. baví o spoustě věcí, dále uvádí, že to sice asi nedává logiku jak odpovídá, ale až vše doloží, tak to logiku mít bude.... (viz odpověď na druhou otázku na straně 5 protokolu o výsledku M. Š. ze dne 29.5.2013).

Soud pak nehodnotí ani další výpovědi obž. Ma i Š z přípravného řízení, zejména výpověď ze dne 3.12.2013, kde Š. namítá, že obviněný má být Š a nikoli on, a že mobilní telefon, který byl jednoznačně zabaven při zadržení právě obž. Š, byl ve skutečnosti Š. Š přináší další bravurní výmysl, že údajně telefon přenechal nějakému panu P. který doučuje jeho syna angličtinu, a kterého Š. údajně pověřil, aby mu domluvil obchod prostřednictvím tohoto telefonu v Amsterdamu.

Jakkoli soud tyto evidentní nesmysly a nepravdivá prohlášení ve výpovědích obž. Š. který se raději ani hlavních líčení neúčastnil, náležitě nehodnotí, pak přesto konstatuje, že obž. Š. se usvědčuje především svou vlastní výpovědí (pak mu tedy soud nemůže jeho obhajobu uvěřit), jak soud uvádí na straně 31 v posledním odstavci napadeného rozsudku, přesto ale na straně 33 ve spodní části napadeného rozsudku soud uvádí, že nemá důvod nevěřit obž. Š. že to právě byl M. který se na něj obrátil s žádostí o pomoc. Soud rovněž na straně 35 uvádí, že je třeba zmínit osobu M. Š. a jeho spojitost s M. Š. i prostřednictvím konceptu novinového článku o poškozeném a jeho nátlak na redaktory MF Dnes (zejména svědka K.), dále s ohledem na bohatou kriminální minulost obž. M. Š. který byl trestně stíhán mimo jiné i pro závažnou drogovou trestnou činnost.

V souvislosti se shora uvedenými mezeryvými a nedostatečnými úvahami soudu prvního stupně je třeba provést další důkazy či opakovat dokazování u důkazů již provedených. Jde zejména o opětovný výslech O. H. a to případně i k jeho čestnému prohlášení ze dne 30.09.2014, dále provedení tohoto čestného prohlášení ze dne 30.09.2014 jako listinného důkazu, vyslechnutí svědka J. H. (který je již pro orgány činné v trestním řízení dostupný, neboť se nachází ve výkonu trestu odnětí svobody zřejmě ve Věznici Pankrác v Praze).

Vedle toho je potřeba provést další nové důkazy, které obžalovaný přikládá s ohledem na odůvodnění rozsudku nyní, a to doklady prokazující skutečnost, že společnost Kelet port s.r.o., za kterou jednal O. H. , byla v obchodním styku se společností JIP, které poskytovala zejména stroje, které JIP hradila. To také logicky vysvětluje, proč s O. H. (vedle M. Š. a J. H.) byl v častém telefonickém kontaktu i odvolatel. Z výpisů telefonních hovorů by také mělo být zřejmé, že v častém telefonickém kontaktu byl také J. H. s O. H. a M. Š. Tyto skutečnosti soud prvního stupně rovněž opomněl, a to přesto, že i obhajoba výslovně poukazovala na to, že případné sledování a případnou diskreditaci poškozeného M. nezadával odvolatel, ale musela tak učinit jiná osoba, která na tom měla logicky mnohem větší zájem.

Nepochopitelné pak pro odvolatele je i odůvodnění na straně 33 rozsudku dole, kde z výpovědi J. H. a soud zjistil, že bylo úkolem obžalovaného M. M. dát záležitosti se společností KENIK s.r.o. do pořádku tak, aby mohly být nadměrné odpočty vyplaceny. Z toho dle soudu vyplývá, že až do března 2013 M. M. dodavatelskou společností KENIK s.r.o. o doložení potřebných dokladů nežádal a věc řešil způsobem, který je předmětem nynějšího trestního stíhání. Obžalovaný sice nepochybně, že jako finanční ředitel musel daňové kontroly a s tím související problémy řešit, a to včetně toho, že musel opakovaně volat jednak kvůli realizaci obchodů, kvůli organizaci schůzek, kvůli řešení cash flow v rámci provozního financování JIP, vyřizování urgencí o zaplacení dlužných faktur, ale i právě dokládání finančním úřadem zpochybněných plnění a nadměrných odpocůt DPH jak s obž. Š. , tak s J. H. a O. H. (ale nikoli pouze s nimi, ale s mnoha dalšími osobami). Na druhou stranu však obžalovaný nechápe, jakým způsobem z toho soud dospěl k úvaze, že namísto řešení těchto problémů s dodavatelskou společností a jednáním se zástupci finančního úřadu se obžalovaný M. M. jako finanční ředitel společnosti, ve které nemá žádný majetkový podíl, rozhodl nasypat poškozenému drogy do kávy a údajně předpokládat, že tím se všechny problémy kolem daňových kontrol vyřeší. Byť je to samozřejmě logické, ale bylo to zjištěno i z důkazů opatřených v tomto řízení, nemá naštěstí Specializovaný finanční úřad jediného pracovníka, který by prováděl daňové kontroly, a tímto pracovníkem není výhradně M. Specializovaný finanční úřad má mnoho zaměstnanců a všichni jsou nahraditelní a zastupitelní.

Bez ohledu na zjevnou nelogičnost těchto úvah soudu prvního stupně, které nemají oporu v provedeném dokazování a jsou pouze spekulací a domněnkou, a to dle nepřipustné zásady „čím hůře, tím lépe“, je však další zásadní vadou rozsudku to, že soud na straně 33 dole uvádí, že při těchto úvahách vycházel z výpovědi J. H. ačkoli žádná jeho procesně použitelná výpověď není k dispozici – ostatně soud sám na straně 22 konstatuje, že svědci J. H. a O. H. s poukazem na nebezpečí trestního stíhání využili svého práva odeprít svědeckou výpověď. Pokud soud hodnotil neexistující důkaz, a to vysloveně v neprospěch obžalovaného, jde o flagrantní pochybení a zásadní vadu rozsudku.

Pokud jde o výpověď poškozeného M. z ní považuje obžalovaný za klíčová především opakovaná vyjádření týkající se schůzky poškozeného s odvolatelem dne 26.03.2013 (která soud na straně 7 – 9 rozsudku ovšem nikde necituje a zmiňuje se o něm pouze krátce na straně 22 v souvislosti s výpovědí sv. pplk. Č. (GIBS) a v souvislosti s úředním záznamem č.j. GI-TC-135-54/2013, který tento svědek vyhotovil dne 29.03.2013, a to právě o obsahu předmětné schůzky. Jak již odvolatel uvedl v předchozím oddílu tohoto odvolání, považuje tento úmyslně zfalšovaný úřední záznam za doklad toho, jakým způsobem se v přípravném řízení proti němu vyráběly důkazy, když bylo třeba. Soud vůbec nehodnotí ani předmětný úřední

záznam, nehodnotí ani výpověď svědka Č a dokonce ani nehodnotí výpovědi poškozeného, zejména z přípravného řízení, ve kterých jednoznačně popřel, že by svědkovi sděloval to, co je v úředním záznamu uvedeno. Z toho zcela logicky vyplývá, že ani telefonáty a SMS obžalovaného o dobré zprávě, které 26.03.2013 byly z jeho telefonu odeslány, se netýkaly diskreditace poškozeného, nýbrž vyjádření poškozeného o tom, že uvolní další určitou část kontrolovaných nadměrných odpočtů DPH, a toho, že se v nejbližších dnech na další kontrolu nechystá. Přitom zrovna tento okruh dokazování je v případě odvolatele naprosto zásadní, přesto v rozsudku nelze nalézt ani jedinou zmínku o hodnocení těchto důkazů ze strany soudu.

U výpovědi M M se již odvolatel zastavil v předchozím oddílu tohoto odvolání, zejména pokud jde o časové souslednosti, tzn. dny, kdy v prvních dvou týdnech prosince 2012 prováděl kontroly v JIP, přesto při těchto kontrolách žádné ovlivnění návykovou látkou nepociťoval, naopak je pociťoval v jiné dny, dokonce je nepociťoval ani v den 10.12.2012, kdy byl kontrolován hlídkou policie při jízdě motorovým vozidlem. Přesto v rozsudku absentují úvahy soudu v souvislosti s výpovědi poškozeného, kterými by soud vysvětlil, proč dospěl k závěru o vině odvolatele přesto, že:

- 1) Poškozený byl sledován M Š a O H;
- 2) O H a J H byli v JIP přitomni současně s poškozeným minimálně dne 10.12.2012 (tedy v den kontroly poškozeného hlídkou policie)
- 3) Poškozený pociťoval nespavost (jako možný důsledek působení pervitinu) v den, kdy byl na pracovní cestě do Vodňan či Písku (viz přehled služebních cest poškozeného týkající se měsíce prosince 2012)
- 4) Ze znaleckých posudků ani z jiných opatřených důkazů není vysvětleno, kdy přesně se droga do těla poškozeného dostala, v jakém množství a jakým způsobem
- 5) Soud sám nedokázal určit, kdo konkrétně drogu poškozenému podal (viz znění skutku, kde je uvedeno, že se tak stalo „nejméně v jednom případě dne 10.12.2012“ a dále „obžalovaný M, M osobně nebo prostřednictvím jiné osoby nasypal blíže nezjištěné množství látky metamfetaminu – pervitinu do kávy, kterou mu přinesl jako občerstvení“)
- 6) Přestože obžalovaný nikdy nebyl soudně trestán a vyloučil jakýkoliv svůj kontakt s jakoukoli drogou, na rozdíl od obž. M Š ale také mimo jiné svědkyně F

Odvolatel nechápe, proč soud dospěl k závěru, že právě obžalovaný M M vysokoškolsky vzdělaný člověk a sportovec, žijící naprosto spořádaným rodinným životem a mající solidní společenské postavení, by měl tak amatérským způsobem jednat a s drogou v úmyslu poškodit poškozeného nakládat a sám mu vědomě drogu nasypat do kávy, kterou mu navíc také sám před dalšími svědky bezelstně přinese!

Na jedné straně soud není schopen určit, kdo drogu poškozenému podal, na druhou stranu konstatuje bohatou kriminální minulost M Š vůbec nehodnotí ani výpověď svědkyně I F na čísle listu 588 – 597. Přitom tato svědkyně uvedla, že má bohaté zkušenosti s drogami, a to dokonce s více druhy drog. Mimo jiné také uvedla, že M je několikrát svezl svým vozem ze sídla JIP ve Větrní do Českého Krumlova (zde odvolatel dodává, že to byla a je běžná praxe, protože mnozí zaměstnanci do JIP Větrní dojíždějí právě z Českého Krumlova nebo z Českých Budějovic, a proto často cestuje více osob společně, kdy není důvod nesezt kolegu do práce či naopak domů z práce).

Odvolatel také v rozsudku nenalezl ani citaci ani hodnocení přehledu služebních cest učiněných M M v prosinci 2012, zejména v období od 3. do 10.12.2012 (pouze na straně 26 rozsudku je citován přehled cest za měsíc listopad 2012, který však není s ohledem na časové vymezení skutku podstatný).

Mezery v dokazování se soud snaží dokonce překlenout i tak, že sice na straně 30 rozsudku cituje odborná vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví chemie (na č. l. 1381-1383), ze kterých sice vyplývá, že ze stěrů zajištěných v bytě a vozidle užívaných odvolatelem nebyla zjištěna přítomnost žádných omamných a psychotropních látek, přesto poukazuje na zcela nerelevantní „důkaz“ o tom, že není náhodou, že služební vycvičený pes označil místa, kde byly následně vzaty stěry, jako místa, kde by se měly nacházet omamné a psychotropní látky. Pokud se vůbec služební pes u předmětných míst zastavil a takto je označil (což ovšem při stylu práce svědka G Č např. při falšování úředního záznamu o schůzce poškozeného a odvolatele dne 26.03.2013 nelze považovat za jisté), pak to samo o sobě žádný důkaz není, protože stejně jako lidé i psi jsou omylní, a jedním důkazem je právě závěr odborného vyjádření, který je s negativním výsledkem.

Mezerovité úvahy soudu prvého stupně pak demonstrují i hodnocení dalšího podstatného důkazu, a to svědecké výpovědi redaktora MF Dnes J K a též výpisů telekomunikačního provozu, kdy soud na straně 35 rozsudku dovozuje zájem a aktivní účast odvolatele na poškození M i z toho, že na telefonní číslo K byly zaslány SMS zprávy také z telefonu M M. Pak je udivující, že se soud vůbec tohoto svědka nezeptal, zda a proč byl v telefonickém kontaktu s M M. Pokud by odvolatel tušil, že neexistující spojitosti bude soud vyvozovat i s takovýchto závěrů, sám by se na to svědka dotázal v průběhu jeho výslechu u hlavního líčení. Tuto překvapivou úvahu soudu však lze snadno vyvrátit. Skutečností je, že K byl v kontaktu s M ze dvou důvodů. Jednak se jako redaktor deníku MF Dnes zajímal o ekonomickou situaci a další zajímavosti z JIP, zejména chtěl psát

o propouštění zaměstnanců, chtěl vyjádření k aktuálnímu dění v JIP s ohledem na její nedobrou finanční situaci a s ohledem na tehdy výraznou krizi celého papírenského odvětví nejen v ČR. Druhým důvodem bylo to, že K a M spolu hráli ve floorbalovém družstvu FBC Štíří Č. Budějovice (viz web www.stirich.cz a záložka *Historie bodování mužů*) a v kontaktu tedy byli i z tohoto důvodu.

Doplňující výpovědi K budou tyto skutečnosti dle přesvědčení odvolatele prokázány a také z nich tím spíše bude vyvráceno, že by diskreditaci M zařizoval právě odvolatel. Ten totiž měl s K dobrý, a dalo by se říci i neformální vztah. Pokud by chtěl M zařadit publikaci novinového článku, který by napomohl diskreditaci poškozeného, mohl by tak snadno učinit sám právě prostřednictvím K, svého známého a spoluhráče z floorbalového družstva. Ale právě skutečnost, že novinový článek, resp. jeho koncept, připravil svědek Š (pravděpodobně spolu s obž. Š), svědčí o tom, že odvolatel nebyl do této záležitosti nijak zatažen. O snaze o publikaci novinového článku, a zřejmě i vyhotovení tohoto konceptu, svědčí nepřímou výpověď obž. Š a sv. Š především ale výpověď svědka K spolu s výpovědí V a J; a dále samotná tato listina na čísle listu 1353 spisu a znalecký posudek z oboru kriminalistika, odvětví daktyloskopie a odvětví genetika na čísle listu 1342-1352 spisu. Podle tohoto znaleckého posudku byly na předmětné listině zjištěny otisky prstů redaktora MF Dnes svědka V a J a shoda (u stopy číslo 5) s částí otisku ukazováku pravé ruky obž. M; Š. V neposlední řadě pak tento okruh uzavírá rekonstrukce in natura na čísle listu 547-554, při které svědek K jednoznačně identifikoval svědka M; Š jako osobu, která jej kontaktovala za účelem publikace novinového článku dle této listiny.

Z dalších důkazů, které soud žádným způsobem nehodnotil. Ize uvést např. výpověď svědka P. B., kolegy poškozeného, který u hlavního líčení uvedl, že jej poškozený M; upozorňoval, aby v JIP nepil čaj, a to ještě před kontrolou dne 04.12.2012 (tedy před tím, než se měl stát skutek popsáný v napadeném rozsudku). Pokud však ale tento svědek uvedl takto zásadní informaci, zůstává otázkou, proč se s ní soud v napadeném rozhodnutí žádným způsobem nevypořádal. Pokud by totiž I M; měl obavy z požívání nápojů v JIP, a to ještě v době před tím, než byl kontrolován hlídkou policie s pozitivním výsledkem na přítomnost drog (což bylo 10.12.2012), pak by to naznačovalo, že se jednalo o připravovanou akci, kdy I M; ve skutečnosti o celé záležitosti předem věděl a fakticky by buď zakrýval nějaký jiný způsob, jak se dostal do kontaktu s drogou nebo vystupoval v pozici provokatéra a spolupracoval s GIBS ještě předtím, než se skutek stal. To by byl ale velmi zásadní obrat, který by měl nepochybně podstatné dopady do toho, jak má být tato věc posouzena. Jelikož však soud prvního stupně žádné úvahy k této výpovědi svědka B; neuvedl, není v tomto ohledu jeho rozhodnutí přezkoumatelné.

Pokud jde o použitelnost telefonních odposlechnů, které byly původně pořízeny v jiné trestní věci, která však dle informací obhajoby skončila naprostou blamáží, protože ta se vůbec netýkala obž. P; jak bylo původně argumentováno, ale jiné osoby, je odvolatel toho názoru, že procesně použitelné tyto odposlechy nejsou. Podrobně se k nim vyjádřil v podaném odvolání již obžalovaný P; a na odůvodnění jeho odvolání k této otázce odvolatel pro stručnost odkazuje.

Soud v podstatě velmi stručně hodnotil i výpovědi spolupracovníků odvolatele z JIP (výslech svědkyně B; , S; R; Gr; a K; , z jejich výpovědí si vzal pouze to, že obžalovaný připravoval v některých případech a případně i nosil kávu a čaj (jak je ale nutno zdůraznit nejen!) poškozenému a jeho spolupracovníkům z finančního úřadu. Soud již nehodnotil, že nápoje připravoval M; i jiným významnějším návštěvám, protože neměl žádnou osobní asistentku. Kávu ostatně přinesl i pracovníkům České spořitelny, a.s., k jednání v JIP o provozním financování dne 4.4.2013, při kterém byl následně pracovník GIBS zadržen.

Pokud soud na straně 34 rozsudku konstatuje, že se poškozený stravoval buď u kontrolovaného subjektu anebo v restauracích, pak přeci není vyloučeno, aby právě při konzumaci jídla či nápojů mimo vlastní kancelář mohl kdokoli drogu do jídla či nápoje nasypat (soud přeci nemá pochyby o tom, že byl sledován, což vylučuje ani to, že byl sledován v době, kdy se stravoval). Rovněž tak soud vylučuje, že by mohla být drogou infikována např. jen cukřenka či více cukřenek v kuchyňce či kancelářích v JIP nebo jídlo v závodní jídelně, protože pak by obžalovaný riskoval, že drogu požijí i další osoby. Jak ale soud může vědět, zda k tomu skutečně nedošlo, když žádná osoba ani v JIP ani jinde nebyla žádnému testu na přítomnost drog v těle podrobena, a kdy množství takové drogy nemuselo být tak velké, že by taková osoba (stejně jako poškozený ; M; , dne 10.12.2012) cokoli na sobě pociťovala.

Je pravdou, že jednotliví pracovníci finančního úřadu vždy dostávali konkrétní nápoj, který před ním byl postaven, to však ale nezakládá jistotu, že droga byla skutečně podána v nápoji a že byla podána právě dne 10.12.2012, že se tak stalo právě rukou odvolatele či s jeho vědomím nebo na jeho pokyn jinou osobou (jakou?). Dne 10.12.2012 byl v JIP nejen O; H; ale i Š; , (který byl v JIP každé pondělí kvůli pracovním poradám celého vedení společnosti), svědkyně F; a mnoho dalších osob, které mohly učinit to, co obžaloba klade za vinu odvolateli.

Ani pokud jde o četnost telefonních hovorů mezi obžalovaným M; a obžalovaným Š; či svědkem H; , která prý byla intenzivnější v dobách provádění daňových kontrol

Mi... v JIP, neznamená to, že předmětem byla diskreditace či sledování jeho osoby, ale komunikace ohledně dokládání kontrolovaných dokladů a další obchodní či organizační záležitosti spojené s financováním JIP a s její špatnou platební morálkou vůči dodavatelům. Obž. ŠI... za společnost KENIK s.r.o. a sv. O. Hr... za společnost Kelet Port s.r.o. ve vícero případech inkasovali peníze za uskutečněné dodávky dokonce přímo z pokladny JIP ve Větrní. Oba vedle opakovaných urgencí o zaplacení... M. M..., často urgovali telefonicky i kolegu odvolatele - pana... V... B... vedoucího finančního oddělení v JIP, a pana... P. B... (controlling v JIP), kdy... E... dokonce v několika případech předával z pokladny peníze v hotovosti přímo obž. ŠI... a sv. Hr... Oba tyto svědci mohou tyto skutečnosti potvrdit (jde především o rok 2012 a první čtyři měsíce v roce 2013).

Celkové hodnocení důkazní situace soudem prvního stupně nelze označit za řádné a nezbuzující důvodné pochybnosti. Závěr o vině odvolatele stojí na výpovědi obž. ŠI... který si tím chtěl zajistit to, že nebude vzat do vazby, a případně se chtěl sám vyvinít s příběhem, že odvolatel no něm chtěl, aby byl spravedlivě odhalen a potrestán „feťák s rozpíchanýma rukama“ – poškozený... M. M... Ostatně jeho „přínos“ při usvědčení odvolatele byl soudem prvního stupně kladně zhodnocen při ukládání trestu (viz strana 37 rozsudku shora). Všechny ostatní důkazy buď soud může chtít hodnotit tak, aby podpořil výpověď obž. ŠI..., který je však zcela nevhodný a ve svých výpovědích si vzájemně odporuje, a který, jak je jisté z rozhodovací práce odvolacímu soudu známo, se objevuje v mnoha trestních věcech projednávaných v obvodu odvolacího soudu, nebo je může hodnotit v souladu se zásadou *in dubio pro reo*. Avšak pouze hodnocení důkazů v souladu se zásadou v pochybnostech ve prospěch obžalovaného je v souladu se zákonem.

Ustanovení § 2 odst. 5 a odst. 6 tr. řádu však soud prvního stupně nerespektoval a na základě svých spekulací a dojmů bez jediného přímého důkazu (vždyť z nasypání drogy do kávy neusvědčuje... M... dokonce ani obž. ŠI...) odsuzuje dosud netrestaného odvolatele ze spáchání skutku, kterého se nedopustil.

Podle přesvědčení odvolatele hv bylo vhodné opatřit si za účelem možného zhodnocení osoby obž. ŠI..., svědka Hr..., svědka ŠI... a svědka H... o nich aktuální výpisy z rejstříku trestů a též přehled o probíhajících trestních řízeních vedených proti těmto osobám.

Naproti tomu by bylo vhodné zhodnotit osobu odvolatele (jak o něm hovoří a hodnotí její jeho kolegové z JIP včetně obchodního ředitele svědka... J. K... generálního ředitele... D. G...).

Obžalovaný... P... P... v odůvodnění odvolání podaného ihned po vyhlášení rozsudku uvedl následující:

Odvolatel musí napadenému rozsudku především vytknout, že ani on sám nenapravit podstatné vady řízení, které rozsudku předcházelo, což se již projevovalo v činnosti orgánů přípravného řízení, dále že napadený rozsudek trpí vadami pro nejasnost skutkových zjištění týkajících se otázky viny odvolatele, a také proto, že se nalézací soud nevypořádal se všemi okolnostmi důležitými pro rozhodnutí. V napadeném rozsudku tak došlo k porušení ustanovení trestního zákona a v důsledku toho k ukládání trestů v rozporu se zákonem.

Shora uvedené vady, jsou podle názoru stěžovatele takového rázu, že je třeba napadený rozsudek dle § 258 odst. 1 písm. a), b), d) a e) zrušit. Domnívá se tak z následujících důvodů.

Při přečtení odůvodnění napadeného rozsudku je v něm v případě odvolatele vlastně velmi obtížné najít, cože má být podstatou jeho porušení služebních povinností. Ze znění odůvodnění totiž nevyplývá nic jiného, než že byl přehnaně iniciativní při plnění služebních povinností. A to je špatně, nebo dobře? Podle názoru nalézacího soudu je to špatně a zakládá to skutkovou podstatu předmětného trestného činu. Ze žádného důkazu ale nevyplývá, že bv kdokoliv, a to ani spoluobžalovaný ŠI... ani proti odvolateli animozitou sršící svědkyně E. M... (č. listu 508-513), ani k... i V... (č. listu 502-506), a ani z obsahu CD na č. listu 848, potvrzoval vědomost odvolatele o tom, že by poškozenému měla být podávána droga, a dokonce ani to, že by z výše uvedené přehnané iniciativy, přehnané pouze ovšem pouze dle příslušníků GIBS, státního zástupce a soudu, měl nějakou výhodu. Svědek V... to přímo vyvrací.

Takže podívá-li se nestranný hodnotitel na číslo listu 32 odůvodnění napadeného rozsudku (21 až 23 řádek shora), zjistí, že byl to přeci odvolatel, který jednoznačně říká, nejsem ve službě, ohlaste tuto skutečnost na linku 158. Co je na tom nezákonného? No nezákonné na tom je, bude to rozvedeno níže, jak je to se zákonným použitím odposlechů z jiné trestní věci v tomto konkrétním případě.

Skutečnou perlou je konstatování na č. listu 35 odůvodnění rozsudku na začátku poslední odstavce. Stojí skutečně za přímou citací: „Ačkoli je skutečně možné, že mezi obžalovanými... Mi... a... P... P... není přímý vztah, jsou tyto spojování osobou spoluobžalovaného M... a S... Jeho prostřednictvím obžalovaný... P... P... věděl, že cílem kontroly poškozeného v žádném případě není ochrana společenských zájmů (zdraví osob, bezpečnost silničního provozu apod.), ale snaha o odstranění nepohodlného kontrolora.“ Vzniká otázka, z jakého důkazu to má vyplývat. Ústavní soud například ve svém Nálezu I. ÚS 2208/2013 ze dne 11.12.2013 zdůraznil, že: „Pravidlům logiky naprosto odporuje postup, kdy soud z hypotetického tvrzení dovodí zjištěná fakta a z taktu ustanovených faktů vyvodí další hypotézy.“ Takže nalézací soud se rozhodl jít cestou porušující pravidla formální logiky a pominout takové zásady, jako že trestní řízení vyžaduje ten nejvyšší možný stupeň jistoty, který je možno od lidského poznání požadovat, alespoň tedy

na úrovni obecného pravidla „prokázání mimo jakoukoliv rozumnou pochybnost.“ Shrnuto, význam důkazu prezentovaného v trestním řízení je kruciólní, neboť je jediným prostředkem, jímž státní moc demonstruje skutečnost, že jednotlivec spáchal určitý čin a že uložení konkrétního trestu je z tohoto hlediska ospravedlnitelné. (Nález IV. ÚS 260/05 ze dne 17.5.2007 a IV. ÚS 335/05 nepublikovaný, dostupný v elektronické verzi na www.judikatura.cz)

„Z ústavního principu presumpce nevinny, garantovaného článkem 40 odst. 2 Listiny, resp. článkem 6 odst. 2 Úmluvy včetně z ní plynoucí zásady v pochybnostech ve prospěch obviněného“ (in dubio pro reo), které jsou promítnuty v příslušných ustanoveních trestního řádu (§ 2 odst. 2, 5 a 6), pak vyplývá, že jsou-li možné dva či více výkladů provedených důkazů, nelze učinit zjištění, které nejvíce zatěžuje obviněného.“

Ani tímto principem se v případě odvolatele nalézací soud neřídil.

Tento případ ovšem navodil ještě jednu důležitou otázku a tj., zda odposlechy pořizené v jiné trestní věci jsou použitelné za všech okolností nebo jen za předpokladu, že jsou provedeny podle všech zásad, které zákonodárce stanovil, aby i v budoucnu byly použitelné. Je třeba říci, že odposlechy v roce 2012 v případě odvolatele byly prováděny jistě v závažné věci, avšak ve věci, která prokázala, že odvolatel není pachatelem této trestné činnosti. Co tedy přikazuje zákonodárce, aby se s důkazy proti nevinnému stalo. Orgány GIBS došly k přesvědčení, že nějaké názory zákonodárce je nezajímají a z provedených odposlechů vycházely. Zde se chce říci, že v postupu soudů jde o tzv. lámání chleba, tedy zda všichni budeme nadále žít v reálně právním státě nebo ve státě, který se považuje za stát právní a je ovládan principy policejních praktik se všemi znaky policejního státu. Opravdu má člověk právo na soukromí a opravdu může být toto právo omezeno jen za dodržení zákone m stanovených pravidel? Obhajoba nemusí připomínat, že se to imanentně dotýká i Vás soudců. Obhájce v jedné trestní věci vedené v Praze se při předložení spisu k prostudování dozvěděl, že bylo odposloucháváno dokonce šest soudců Vrchního soudu v Praze. Máte pocit Vy, kteří budete rozhodovat v této věci, že soudců Okresních soudů a zejména Krajských soudů se to týkat nemůže? A co je tedy povinností soudu, když zjistí, že odposloucháván byl člověk, který mohl být podezřelý, ale byl nevinný. Obhajoba se bohužel setkává s tím, že návrhy na povolení odposlechů jsou brány v podstatě jako příkaz odposlechy povolit velkou většinou soudců. Když jistý soudce soudu vyššího stupně rozhodující ty nejzávažnější záležitosti při odpovědném zkoumání důvodů Vám sdělí, že z deseti žádostí povolí pět až šest, je to výrazem nezávislosti soudu na moci výkonné, ale hlavně je to výrazem plnění zákonných povinností při kterémkoliv rozhodování, neboť v právním státě platí: „Skutečnost, že Česká republika patří do rodiny demokratických právních států v materiálním pojetí, představuje významné implikace v oblasti interpretace a aplikace práva. Princip právního státu je vázán na formální charakteristiky, které právní pravidla v daném právním systému musí vykazovat, aby je jednotlivci mohli vzít v potaz při určování svého budoucího jednání. V této spojitosti Ústavní soud již v řadě svých rozhodnutí vyzdvihl, že mezi základní principy právního státu patří princip předvídatelnosti zákona, jeho srozumitelnosti a vnitřní bezrozpornosti (Nález Ústavního soudu sp. zn. PL ÚS 77/06 ze dne 15.2.2007, 30/44SbNU 349 bod 36)). Bez jasnosti a určitosti pravidel nejsou naplněny základní charakteristiky práva, a tak nejsou ani uspokojeny požadavky formálního právního státu. Každá právní úprava proto musí vyjadřovat respekt k obecným zásadám právním (principům), jako je důvěra v právo, právní jistota a předvídatelnost normativních právních aktů, které strukturují právní řád demokratického právního státu, resp. jsou z něj odvoditelné, ale i nikoliv zanedbatelná míra anticipace postupu orgánu veřejné moci ve vztahu k těm subjektům práva, vůči nimž se pravomocí svěřené těmto orgánům právě realizují. Stejně požadavky, tj. předvídatelnost, srozumitelnost a vnitřní bezrozpornost, respekt k obecným zásadám právním, především ústavněprávním principům, jakož i právní jistotu je tudíž nutno klást i na individuální právní akty, zvláště pak soudní rozhodnutí“.

(Nález Ústavního soudu sp. zn. 2 ÚS 289/12 ze dne 9.10.2012)

Odvolatel již shora uvedl, která ustanovení trestního řádu mohou být důvodem pro postup dle § 258 odst. 1 písm. a), b), d) a e) tr.ř., a pokud nebude odvolací soud považovat za potřebné dokazování doplnit, dovoluje si odvolatel navrhnout, aby Krajský soud v Českých Budějovicích jako soud odvolací podle § 259 odst. 3 tr.ř. rozhodl tak, že se odvolatel podle § 226 písm. b) tr.ř. obžaloby zprošťuje.

Obžalovaný M §. v odvolání uvedl:

Podle napadeného rozsudku jsem se měl protiprávního jednání dopustit tím, že s ostatními obžalovanými, případně s dalšími (neustanovenými) osobami jsme se předem měli dohodnout, že zdiskreditujeme nebo jinak poškodíme na zdraví či majetku pro nás údajně nepohodlnou osobu poškozeného I. M. M., který koncem roku 2012 vykonával daňovou kontrolu daňového subjektu JIP-Papírny Větrný, kdy rozhodl o nevyplacení neoprávněně nárokovaného nadměrného odpočtu DPH, přičemž měl rozpracovány a naplánované další daňové kontroly DPH u tohoto subjektu a zamýšlenou újmou na jeho dobré pověsti jsme měli ohrožit, či znemožnit provedení dalších těchto kontrol. Dále je ve skutkové větě napadeného rozsudku popisováno, za jakých okolností měl M. M. nevědomě konzumovat I. M. M. poskytnutí pervitin, jsou popisovány následné kontroly řadou policistů dle požadavků obž. P. M. / směřující k tomu, aby M. M. byl jako řidič motorového vozidla přistižen při jízdě po požití drogy a činnost obžalovaných, tedy i mě, je pak konkrétně popisována zejména ve dnech 5., 6. a 10.12.2012.

Napadený rozsudek, byť je poměrně rozsáhlé odůvodňován, v podstatě toliko kopíruje obžalobu a závěry státního zástupce, které přednesl v závěrečné řeči při hlavním líčení konaném 13.2.2015. Jsou poměrně obsáhle rozepisovány podstatné části výpovědí jak obžalovaných, tak zejména svědků, podrobná pozornost je věnována listinným důkazům. Mám však zásadní výhradu v tom směru, že v napadeném rozsudku vůbec nebyla reflektována moje obhajoba, která je konzistentní od počátku trestního řízení, nalézací soud se vůbec nevypořádal s argumentací přednesenou v závěrečné řeči mým obhájcem, nevyhodnotil řadu skutečností svědčících v můj prospěch i ve prospěch spoluobžalovaných, pomínil zásadu v pochybnostech ve prospěch obžalovaného a v konečném důsledku tak plně nereflektoval požadavky ust. § 2 odst. 6 tr. řádu.

Pro mé uznání viny v podstatě postačovalo mé doznání, které jsem učinil již v přípravném řízení v tom směru, že jsem byl osloven M. někdy ke konci roku 2012 v tom smyslu, zda nemám známého nějakého policistu, který by provedl kontrolu osoby provádějící daňovou kontrolu v JIP-Papírny Větrní, neboť měl podezření, vzhledem i k celkovému chování tohoto kontrolora – M., že užívá drogy. Vše jsem podrobně vysvětlil ve svých výpovědích. Na tomto stanovisku trvám, protože je pravdivé. Následně jsem se obrátil na tehdy činného policistu P. P. a požádal jsem ho o provedení kontroly, opět vše jak jsem popsál ve svých výpovědích. Je také pravda, že následně jsem projevoval určitou aktivitu v tom směru, aby kontrola byla provedena. To je vše, čeho jsem se dopustil a v čem je obžalobou a rozsudkem nalézacího soudu spatřováno protiprávní jednání kvalifikované jako poškození cizích práv a pomoc ke zneužití pravomoci úřední osoby.

Pokud by nalézací soud alespoň v základních bodech reagoval na moji obhajobu a závěrečnou řeč obhájce, nemusel bych některá svá stanoviska v odůvodnění odvolání opakovat. Protože však nalézací soud takto nečinil, dovoluji si alespoň základní body mé obhajoby připomenout.

V pravé řadě bych chtěl zdůraznit, že jsem ohledně užívání drog M. a následném řízení motorových vozidel měl informaci pouze a jedině od M. Tuto informaci jsem nějak neověřoval, ani jsem ji ověřit nemohl. Vycházel jsem z toho, že je pravdivá, a proto jsem se dle požadavku M. obrátil na tehdejšího policistu P., kterému jsem tuto informaci předal s požadavkem, aby v rámci svých kompetencí kontrolu M. zajistil. Na základě těchto zjištěných skutečností nelze dovodit závěr o tom, že jsem chtěl M. způsobit nějakou škodu, zdiskreditovat ho, a činit tak dokonce proto, aby nemohl pokračovat v kontrolní činnosti v JIP-Papírny Větrní. Pokud bych se vůbec měl do nějaké takové protiprávní činnosti zapojovat, tak logicky bych k tomu měl mít nějaký motiv. Žádný takový motiv však zjišťován u mě nebyl. Já jsem v té době již neměl nic společného se společností Kenik, jak je také doloženo listinnými důkazy ve spise, jednatelem a společníkem byl v té době již M. Š., který, jak zjištěno, sám byl aktivní s předkládáním jakéhosi článku s požadavkem na jeho uveřejnění v deníku MfD. Zda takto Š. jednal z vlastního rozhodnutí, nebo byl k tomu někým instruován, to posoudit nemohu, ale já jsem s touto aktivitou neměl nic společného, opak nebyl prokázán. Společnost Kenik v podstatě neměla ani žádný konkrétní zájem na výsledku daňové kontroly v Papírnách. To jednoznačně odeznělo i ze svědecké výpovědi M. před nalézacím soudem, jak je to též konstatováno na straně 9 rozsudku (shora). Tam je doslova uvedeno z výpovědi svědka, že „v případě společnosti Kenik s.r.o. a JIP-Papírny Větrní, a.s., pokud finanční úřad neuznal nadměrný odpočet pro JIP-Papírny Větrní, a.s., nemělo to dopad na dodavatele, tedy společnost Kenik s.r.o. ... Jestliže ze strany finančního úřadu byly vůči Papírnám podnikány určité kroky, nemělo to na dodavatele žádný vliv.“ Pak ie tedv otázkou, jaký bych měl mít motiv se zapojit do nějaké protiprávní činnosti směřované tomu, aby byl M. zdiskreditován a následně vyloučen z dále plánovaných kontrol. Na tuto otázku soud v rozsudku žádnou odpověď nedal.

Je pravda, že jsem následně podával P. občas informace o pohybu vozidla M. ale minimálně v naprosto stejném rozsahu (podle mého přesvědčení v daleko výraznějším tak činil O. F.). To bylo naprosto bezpečně provedenými důkazy prokázáno. I ostatní obžalovaní a jejich obhájci velmi důrazně upozornili na někým provedenou selekci, kdo za totéž jednání bude trestně stíhán, obžalován a odsouzen a kdo nikoliv. Tato poznámka by měla být podnětem k prošetření kým a proč byl zvolen takto diametrální postup. V závěrečné řeči můj tehdejší obhájce mimo jiné reagoval na ona tři data v měsíci prosinci 2012, kdy se mělo odehrát nějaké konkrétní jednání, ve finále směřující k diskreditaci M. Ano, je pravda, že 5.12. toho roku jsem skutečně dle vlastních informací nebo zpráv od Hr. informoval obžalovaného F. o pohybu M. Nic víc jsem nekonal. Obdobnou součinnost jsem měl projevit 6.12.2012, kdy navíc jsem měl údajně telefonovat na tísňovou linku policie a podávat informaci o „ožralém nebo zfetovaném fidičovi“. Nejsem si vědom, že bych takový telefonát učinil, resp. toto zásadně popírám a mohu pouze vyslovit domněnku, že touto volající osobou mohl být i M. Š. Žádná hlasová zkouška, nebo ztotožnění hlasu provedena nebyla, tudíž ani v tomto směru nebyla vyvrácena moje obhajoba. Pokud pak jde o finální den 10.12.2012, tak v popisu děje tohoto dne já vůbec nefiguruji.

Nalézací soud se podle mého přesvědčení také nedostatečně vypořádal s jednoznačným faktem, že obž. P. i oficiálně poznatky o podezření řízení motorového vozidla M. po požití drog oznámil svému nadřízenému, celá věc prošla úředním postupem, v podstatě do činnosti zapojil dalších šest policistů, vše na oficiální úrovni apod., neumím si představit, že by takto transparentně a oficiálně jednal policista, který by

touto činností chtěl páchat trestní jednání ve spolupachatelství s dalšími obžalovanými. To by s nadsázkou mohl rovnou na sebe podat trestní oznámení.

Dále poukazuji na to, podle mého názoru, nepoužitelnost telefonních odposlechů, které byly pořízeny ve zcela jiné prověřované věci, tedy nikoliv jako důkaz v tomto řízení. Rovněž tak bylo v závěrečné řeči mého obhájce poukazováno na to, že jsou v některých bodech pochybnosti ohledně prokázání kdo s kým komunikoval prostřednictvím telefonních hovorů a SMS zpráv, jako jeden z příkladů je tvrzení obžaloby akceptované soudem, že jsem 5.12.2012 ve 12:37 měl informovat obž. P. že muž (míněno asi M. – možná ?) je už v Češňovicích, přičemž v okamžiku tohoto hovoru jsem byl jako údajný volající lokalizován buňkou v Rudolfově, který je od Češňovic poněkud vzdálen. Jak jsem tedy takovou informaci mohl mít a poskytnout ji dál, zůstalo nevyjasněno. A takových nesrovnalostí, na které nalézací soud vůbec nereagoval, je více.

Nalézací soud se nevypořádal ani s mými námitkami ohledně právní kvalifikace žalovaného jednání. Ani u jednoho z přečinů nebyla prokazována subjektivní stránka, nebylo žádným důkazem prokázáno mé srozumění s tím, že M. někdo, ať už M. či jiná osoba, úmyslně poskytla do potravin drogovou látku. To, za jakých okolností došlo k ovlivnění M. drogou, mně známo nebylo a žádné případné srozumění s tímto záměrem či okolnostmi mi prokázáno žádným důkazem nebylo. Stejně mi nebylo žádným důkazem prokázáno srozumění, že by obžalovaný P. měl svým jednáním zneužívat pravomoc úřední osoby tak, jak je v rozsudku popisováno. Koneckonců již bylo zmíněno, že obž. P. poznatek o podezření ovlivnění drogou i M. řádně služebním postupem oznámil a postupně do provedení kontroly řidiče M. zapojil dalších šest policistů. S těmi však jsem nebyl v žádném kontaktu, tyto okolnosti jsem v podstatě neznal a nikoho jsem nijak neúkoloval. Ani tato obhajoba nebyla předmětem hodnotících úvah nalézacího soudu.

Odvolací soud nařídil z podnětu podaných odvolání veřejné zasedání a v něm doplnil dokazování. K návrhům obžalovaného M. i v rozsahu korigovaném obhájcem při veřejném zasedání provedl odvolatelem předložené, případně dodatečně opatřené listinné důkazy, vyslechl spolupracovníky M. i svědky V. B. P. B. a M. J. i novináře J. K. z vlastní iniciativy znovu poškozeného M. M. a znalce J. G. i, za souhlasu stran přečetl výpovědi svědků J. K. a M. Š. i, a konečně podle 207 odst. 1 tr. řádu přečetl výpověď obžalovaného M. i Š. i z přípravného řízení.

Svědék .V. B. uvedl, že obžalovaného P. i nezná. M. zná z pracoviště asi deset let, asi sedm let je M. i jeho nadřízeným. Obžalovaného Š. i zná z občasných pracovních setkávání, několikrát mu předával nějakou hotovostní platbu.

Š. i docházel do papíren některé pondělky. Každý týden v pondělí se konaly porady vedení, byl tam přítomen i předseda představenstva pan H. i. Š. i byl zástupce firmy, která jim dodávala některé služby. Byl představen jako člověk od pana H. i. Takto k němu přistupovali. Nevzpomíná si, z jaké firmy byl. Vzpomíná si na firmu KENIK, neví, zda byla spojena s panem Š. i. Pan H. i byl víceméně na těchto poradách přítomen pravidelně. Ostatní dny byl v papírnách výjimečně. C. H. i zná jako představitele jedné z firem, které jim dodávaly služby. Docházel tam především v pondělí, ale i v jiné dny, přinášel faktury apod. Š. i a H. i se mohli po budově volně pohybovat. Znal je tam víceméně každý. Věděli, že patří k firmám od pana H. i, tak k nim všichni přistupovali.

Smyslem předání peněz Š. i bylo provádět částečné úhrady faktur, které vystavil. Provádění částečných úhrad se víceméně stávalo pravidlem, protože se naše firma postupně dostávala do platební neschopnosti, do skluzu s úhradou faktur. Z toho minima, co měli k dispozici z finančních toků, postupně hradili různým firmám po částech. Pokud byl pokyn, že si pan Š. i nebo pan H. i převezmou částku v hotovosti, tak v bance vyzvedl příslušný obnos a proti podpisu na základě podkladního dokladu jim peníze předával. Všechny tyto úhrady jsou zaznamenány formou daňových dokladů, vždy na tom pokladním dokladu bylo uvedeno č. účtu, č. faktury. Pokyn k předání peněz většinou dal J. M. i ale ví, že ten ho měl z jednání s panem H. i

Peníze předával na parkovišti před bankou výjimečně, z důvodu zaneprázdněnosti pana H , byly to dva nebo tři případy, většinou si pro peníze jezdil do papíren. K předání peněz došlo před Komerční bankou. Metodu placení v hotovosti ve vztahu k jiným dodavatelům neuplatňovali, byla to speciálně záležitost pana H a pana Š . O urgencích plateb ze strany pana H a pana Š neví. Během dne měli průběžně poradit, co se bude ten den platit. Bylo to vlastně ten den rozhodnuto, pokud dostal pan M , pokyn od pana H . Myslí si, že prvotní pokyn vzal od předsedy představenstva H a H , byl v JIP-Papírnách častěji, 1-2x týdně. Š , pokud ví, se objevoval méně často. Vztah pana M k nim hodnotí jako čistě pracovní.

Problémy ohledně dodavatelských faktur, odpočtů DPH od firem spojených s těmito osobami se vždy dozvěděl zprostředkovaně. Vratky DPH poté, co do toho vstoupil finanční úřad, se začaly zpožďovat nebo byly zadrženy, nebyly proplaceny. Ví o tom, že probíhaly kontroly ze strany Specializovaného finančního úřadu České Budějovice, zástupci úřadu si nechávali předkládat spoustu faktur a dokumentů a vedoucí účtárny a jiní pracovníci museli vysvětlovat. Kontroly ve srovnání s kontrolou Finančního úřadu v Krumlově byly daleko složitější a časově náročnější. Nejčastěji tam byl pan M , s ním ani nepřicházel do styku, věděl jen, kdo to je. Pan M se nezmiňoval o tom, že by měl s panem M problémy. Pan M řešil se Š a H i doklady od těchto firem, ale podrobnosti nezná. Myslí, že pan M byl v každodenním telefonním kontaktu, možná i vícekrát za den, s panem H , pokud se týká pana H , tak myslí, že to bylo výjimečně, o kontaktu se panem Š vůbec neví.

K panu M chodila řada návštěv, byli to obchodní partneři. Pokud se týká občerstvení, pozice asistentky ředitele byla někdy v roce 2010 zrušena, tak bylo pravidlem, že každý pracovník si zajistil občerstvení sám. Pouze pan ředitel mohl požádat některou z volných kolegyní, aby mu kávu uvařila. Pokud by se pan Š nebo pan H objevili v kuchyňce, nebylo by to pro ostatní překvapení. V kuchyňce je i lednička, kde jsou chlazené nápoje, tak pokud si byl vyzvednout vodu, nebylo to překvapením.

Svědek J K je novinář, pracuje v Jihočeské příloze Mladé fronty Dnes jako vedoucí redaktor, nyní i v roce 2012. S M se zná asi 10-15 let ze sportovní činnosti, nyní již nejsou aktivní, telefonní kontakty na sebe vzájemně mají, občas si nárazově zavolají, občas se potkali na zápase.

Deník se v minulosti zajímal o ekonomickou situaci JIP-Papírny Větrná, vydali několik článků, psal je jeden z podřízených, on rozhodoval o tom, co v příloze vyjde. Měl-li by na přání pana M otisknout jeho vlastní příspěvek, záleželo by na typu článku a je jedno, kdo články dodává. Pokud jde o tento konkrétní případ, cizí článek by nepřijali.

S obžalovaným M se o situaci v papírnách bavili. O situaci měli informace i od další, třetí osoby. Protože znal obžalovaného M , tak ho kontaktoval, zda by se k tomu vyjádřil popř. ředitel podniku.

Je činný ve florbalovém družstvu FBC Štíři České Budějovice. Na internetových stránkách www.stiricb.cz jsou o něm nějaké údaje, určitě i jeho telefonní číslo. Klub má přes 800 členů, bývalých nebo aktivních. Na internetové stránce má důvod jít několik stovek lidí.

Potvrdil, že identifikoval člověka, který s ním o publikaci článku jednal, byl to svědek Š . Kontaktoval jej pouze na jeho soukromém telefonním čísle, které je k dispozici na internetových stránkách. Naléhal, aby článek byl otištěn ve znění, ve kterém to napsal, což bylo nepřipustné. Telefonoval několikrát za den a ptal se, kdy to vyjde. Nikdo jiný než pan Š článek neurgoval.

Svědek P B uvedl, že z obžalovaných zná M M , párkrát viděl obžalovaného S , třetího z obžalovaných nezná.

Do Papíren Větrní nastoupil v roce 2010 na finanční oddělení jako referent controllingu, od té doby byl M jeho nadřízený, do roku 2013. V současné době pracuje stále v papírnách, ale na obchodním oddělení. Obžalovaného Š vidal v papírnách ve Větrní, neznal se s ním osobně. Neví, proč tam byl, myslí, že jezdil za panem H. Nejspíš měli mezi sebou obchodní vztahy. V papírnách byl Š opakovaně a většinou to bylo, když tam byl pan i, to je v pondělí, kdy bývaly porady vedení společnosti. O H znal, potkával ho většinou v Papírnách ve Větrní. Zřejmě tam byl jako Š ohledně obchodu s panem H. Neví, jak často se tam vyskytoval, ale bylo to opakovaně.

Jako pracovník finančního oddělení několikrát předával O H peníze v hotovosti. Bylo to na pokyn zaměstnavatele a na základě předložených faktur, vybavují se mu společnosti KELET PORT a KENIK s.r.o., s nimiž Papírny Větrní obchodovaly. Zastupoval je obžalovaný Š. Osobu M: Š nezná. Nebyl přítomen jednání H nebo Š s M, vybavuje si, že většinou s nimi jednal pan H. Důvod, proč se jim vyplácely peníze v hotovosti, nezná, ani po tom nepátral. Před insolvencí se bojovalo o to, kdo dostane peníze dříve. Většinou příkaz k platbě v hotovosti dával M, jako jeho nadřízený, ale šlo to ze strany zaměstnavatele. Myslí si, že M jednal na pokyn pana H. Běžná praxe to nebyla, nepamatuje si, že by dostal pokyn vyplatit peníze v hotovosti jiné firmě.

O kontrolách ze Specializovaného finančního úřadu ví, neúčastnil se jich, jednal s nimi pan M a paní B z účetního oddělení. Neví, na jaké daně se tyto kontroly zaměřovaly. Pana M znal, s M se o něm nebavil.

H a Š v papírnách nechodili s doprovodem a pohybovali se tam samostatně, bez osob, které by byly součástí papíren. Pokud by si šli do kuchyňky uvařit kávu, nikoho by to nepřekvapilo, byla stále otevřena, mohl tam kdokoli. Přímou vařit kávu je však neviděl.

Svědčynie M J zná obžalovaného M: jako spolupracovníka, obžalovaného P nezná, s obžalovaným Š přicházela do styku v Papírnách ve Větrní. Zná také O i H: jméno M: Š jí nic neříká. V době projednávané události měla v podniku na starosti mimo jiné ostrahu podniku. Celkem dvanácti vrátným rozepisovala služby, kontrolovala jejich činnost, vyhotovovala jim pracovní listy a měla i kárnou pravomoc. Podle vnitřního předpisu musí vrátný návštěvu doprovodit do návštěvní místnosti, návštěva se neměla jinde volně pohybovat. Vypověděla, že M: Š byl mezi těmi, kteří to nerespektovali. Chodíval do podniku zpravidla v pondělí, když byly porady s panem H, přicházel s velkým předstihem a volně se pohyboval po budově. Když mu to vytykala a připomínala, že by se měl hlásit, býval velmi arogantní, choval se, jako že mu to tam patří. Vytykala také vrátným, že Š pouští bez doprovodu. Ti si stěžovali, že Š je nerespektuje. Po propuštění sekretářky dostala na starosti zakládání a vedení smluv. Z toho ví, že po příchodu pana H: se situace změnila, neuzavíralo se tolik smluv, většinou šlo o smlouvy na pronájem, hodně smluv se dělalo právě na M: Š. On často přicházel s tím, že smlouvy zratil, a chtěl je namnožit. Neví, zda za H přicházel jako soukromá osoba nebo za firmu, ale měl firem více, nejen KENIK. Měla kancelář ve stejném patře jako jsou zasedací místnosti, místnost pro návštěvy a kuchyňky.

O H zná z návštěv v podniku, měl ale v areálu také nějaké své firmy, dočasně s ním spolupracovala v souvislosti s provozem ubytovny, která patřila papírnám. Do podniku chodil často, někdy na několik minut, jindy na delší dobu, chodil tam i v době, kdy tam nebyl pan H. Důvody návštěv nezná. Nikdy však neviděla, že by se takto setkal H: se Š. Neví, zda H: a Š do podniku chodili pro peníze v hotovosti z pokladny, ale myslela si, že tam nechodí pouze na oficiální jednání. Oba se dobře znali

s panem H , pokud se v podniku sešli, dával jim přednost před programem porady. Jaký byl vztah k M i neví, ale oni spíše chodili za H: a vedoucím údržby Š . Pan H jezdil do podniku hlavně v pondělí, když byly porady, v jiné dny zřídka, snad když byla nějaká větší jednání. Od vrátných ví, že tam často jezdil v sobotu nebo neděli.

K režimu návštěv a jejich pohoštění svědkyně uvedla následující:

„To bylo tak, že nejdřív se o to starala sekretářka, pak když byla propuštěna, tak vrátní museli dovést návštěvu, volat tomu, kdo tu návštěvu měl, že ji vedou. Sedli si do návštěvní místnosti a neměli se pohybovat. Je pravda, že někdo tam běhal. Vrátný ji tam prostě dovedl a odešel. Většinou, kdo měl ruce a nohy, vařil kafe. Když tam byla ještě sekretářka, tak tam byl nějaký řád. Řád pak přestal být. Každý si dělal, co chtěl. Já jsem chtěla zamykat, to se nepovedlo, každý si tam chodil dělat kafe zadarmo, neuspěla jsem s tím. Vařil kafe buď ten, koho byla návštěva, nebo si jí vařil sám. Já sama jsem také někdy vařila kafe. Když přišla návštěva pro ředitele G , tak ten si nikdy nevařil sám, koho požádal, tak jsme vařili kafe“.

Vypověděla dále, že M jejich služeb moc nevyužíval, vařil návštěvám kávu sám. Hodně jednal s bankami a s obecními partnery. Přístup do kuchyňek nebyl nijak sledován. Každý si dělal, co chtěl, akorát tam byl nepořádek.

Podle svědkyně byla návštěva Finančního úřadu předem ohlášena, byla rezervována velká zasedací místnost. To zařizoval M ; a paní B

Svědkyně ví, že M často svezl někoho z pracoviště svým autem, jí občas vezl z podniku domů na okraj Krumlova, někdy ji svezl i ráno do zaměstnání. Zda někdy vezl I F , neví, s ní nikdy nejela.

Pokud jde o společnost KELET PORT, je to jedna ze společností, jejichž smlouvy zakládala (rozuměj do evidence), neví, zda patřila Š nebo H

Poškozený M M nad rámec dřívějších výpovědí uvedl v zásadě následující.

Pokud říkal kolegovi B při kontrole ve Větrní, aby si nedával čaj, činil tak proto, že sám je silný „kafař“ a dává-li si někdo ve společnosti čaj, zpravidla poznamenává, aby si dal raději kávu. Nešlo tedy o varování.

Při kontrole si dával jednu kávu ráno po příjezdu, druhou po obědě. Káva, kterou podle sdělení kolegyně K přinesl M byla ta odpolední po obědě. Kdo přinesl ranní kávu, si nepamatuje. V tom kritické období říjen až prosinec byl na kontrole ve Větrní určitě vícekrát, i v prosinci jistě vícekrát než jen v těch vyjmenovaných případech, ale kolikrát a kdy si nepamatuje, dalo by se to vyhledat ve služebních jízdách. Ony problémové kontakty s vrácením odpočtu DPH začaly v dubnu či květnu 2012. Utkvěl mu v paměti datum 10.12.2012, to pondělí, kdy byl kontrolován. Víkend předtím proležel s chřipkou, ale pokud jde o léky, mohl vzít maximálně Acylpirin či Paralen, žádné jiné léky rozhodně neužil. Na předcházející dny v projednávaném případě vyjmenované si nepamatuje, není schopen říci, kdo konkrétně jim v tyto dny tu kterou kávu podával. Káva byla podávána tak, že obsluhující postavil kávu či čaj přímo před každého z nich. On kávu sladil, kolegyně K nikoli. Káva byla standardní kvality, neuvědomuje si nějaké výkyvy v její chuti. Pokud dostali další nápoj, zpravidla vodu, má za to, že ji dostávali v originálních plastových lahvích, on se napil zřídka, lahev sám otvíral. Dne 4.12.2012, kdy se vrátil z Krumlova za kolegy do Větrní, byli kolegové po obědě, obědval sám, po obědě si dal kávu, kdo ji servíroval si nevzpomíná.

K záznamu svědka Č na č.l. 961 tr. spisu poškozený v zásadě uvedl, že na reprodukované téma s M mluvil, avšak z vlastního popudu v návaznosti na problém, který mu v zaměstnání v důsledku projednávané události vznikl. Svědek Č tedy měl informaci v tomto smyslu nejspíše od něj, M , však nesděloval žádné

podrobnosti, mluvil v obecné rovině. Vyloučil, že by mu sděloval, že byl přistižen při řízení auta pod vlivem drog a že mu hrozí trestní stíhání. Naopak připustil, že M při tomto setkání mohl informovat v tom smyslu, že část šetření je uzavřena a zadržované odpočty mohou být vyplaceny.

Znalec Ing. Josef Gottwald obecně potvrdil závěry svých písemných znaleckých posudků. K dotazu doplnil, že pokud by zbytky omamné látky v krvi testovaného byly zjistitelné ještě po několika dnech do hranice 90 hodin od požití, muselo by jít o tak velkou dávku, že projevy intoxikace by byly jednoznačně nepřehlédnutelné. Vysvětlil, že účinek nastupuje s postupně se zvyšující hladinou v krevním séru. Při požití ústy dosáhneme vrcholu koncentrace za dvě až pět hodin, pak účinek klesá s postupně se snižující hladinou. Obvykle účinky v závislosti na dávce trvají maximálně desítky hodin, tzn. Při jednorázovém užití střední dávky lze očekávat účinky v maximu do 10-12 hodin postupně se snižující. Nelze jednoznačně určit jak dlouho, ale jistě to není několik dní po užití jednorázové střední dávky. Účinky typu nespavost, euforie, stimulace se obvykle projevují v prvních 24 hodinách. Jinak výslechy znalce nepřinesl zásadní nové poznatky.

Z výpovědi **obžalovaného M Š** která byla podle § 207 odst. 1 tr.ř. při veřejném zasedání přečtena, zjistil odvolací soud nad rámec citace soudem prvního stupně, že podle vzájemné dohody měl obžalovaný P zajistit kontrolu poškozeného M jako protislužbu za to, že obžalovaný Š zajistí bezplatné provedení části stavebních prací na nemovitosti obžalovaného P

Po popsání doplnění dokazování odvolací soud přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. řádu napadený rozsudek i řízení, které mu předcházelo. Učinil následující zjištění a závěry.

V samotném řízení, které rozsudku předcházelo, nebyly shledány žádné vady, pokud jde o způsob dokazování. Okresní soud provedl opatřené důkazy zákonným způsobem. Nepochybil, když za použitelný důkaz považoval odposlechy telefonních hovorů opatřených v jiném trestním řízení. S touto otázkou se v odůvodnění rozsudku dostatečně vypořádal. Jeho úvahy v tomto bodě byly shledány správnými. Podle aktuální judikatury a výkladové praxe i takto pořízené odposlechy v jednom trestním řízení, za předpokladu, že jsou povoleny v souladu se zákonem, jsou použitelné i v trestním řízení jiném, přičemž není významné, jaký byl procesní výsledek v trestním řízení, v němž odposlechy původně byly povoleny. Tyto podmínky jsou v projednávané věci splněny.

Pokud jde o rozsah dokazování, odvolací soud vyhověl některým důkazním návrhům, od některých bylo v rámci součinnosti se stranami upuštěno, některé důkazy odvolací soud zopakoval. Poté v souladu se stanoviskem stran shledal dokazování dostatečným a důkazní možnosti za vyčerpané.

V rovině hodnocení důkazů dospěl odvolací soud k závěru, že okresní soud nevyhověl v některých ohledech požadavkům § 2 odst. 5, odst. 6 tr. řádu a v návaznosti na to požadavkům § 125 tr. řádu. Podrobnosti jsou uvedeny dále v odůvodnění rozhodnutí odvolacího soudu v části vztahující ke zprošťujícímu výroku a k výroku odsuzujícímu samostatně.

Ke zprošťujícímu výroku

Okresní soud opřel závěr o vině obžalovaného M₁ v zásadě o následující zjištění a úvahy: Spoluobžalovaný M₂ Š₁ věrohodně usvědčuje M₁ z podání informace o užívání drog. M₁ a vznesení žádosti o zajištění kontroly M₁, kávu obvykle podávala svědkyně B₁ z vlastního vyhrazeného obalu, v kritický den 10.12.2012 ji však podával M₁, jiné osoby k vyhrazenému obalu neměly přístup, která z osob konkrétní šálek nápoje dostane, určoval vždy servírující, cukřenek bylo více, byly v kuchyňce volně k použití, takže cukr jako intoxikační medium nebyl příhodný a mediem musela být právě káva, M₁ měl k diskreditaci J₁ M₁ dostatečný motiv, v kritickém období kolem 10.12.2012 byl ve větší míře v telefonickém kontaktu s dalšími osobami podílejícími se na provedení kontroly M₁ a při prohlídce bytu a automobilu M₁ a specializovaný pes signalizoval přítomnost omamné látky. Z těchto zjištění dovodil okresní soud skutkový závěr, že s cílem zdiskreditovat či jinak jej poškodit poškozenému M₁ „po předchozí společné dohodě...nejméně v jednom případě dne 10.12.2012 ve Větrní,bez jeho vědomí obžalovaný M₁ M₁ osobně nebo prostřednictvím jiné osoby nasypal blíže nezjištěné množství látky metamfetaminu-pervitinu,do kávy, kterou mu přinesl do kanceláře jako občerstvení“.

Podle přesvědčení odvolacího soudu nelze v provedených důkazech pro takový skutkový závěr nalézt dostatečnou oporu a tento skutkový závěr nelze považovat za dostatečně spolehlivý a nepochybný z následujících důvodů.

Především nelze akceptovat úvahy okresního soudu v rovině hodnocení věrohodnosti výpovědi obžalovaného M₁ Š₁ na jedné straně a obhajoby obžalovaného M₁ na druhé straně. Úvahu, že bezprostředním iniciátorem akce k diskreditaci M₁ byl obžalovaný M₁ opřel okresní soud především o výpověď spoluobžalovaného M₁ S₁. Ten vypověděl, volně reprodukováno, že ho oslovil obžalovaný M₁ s tím, zda nezná nějakého policistu, že M₁ je zneužívatelem drog a že by bylo třeba zajistit jeho kontrolu, protože jim ve společnosti při daňových kontrolách dělá „pakárnu“. Obžalovaný M₁ kategoricky popřel jakoukoli takovou iniciativu a informaci. Okresní soud měl v tomto ohledu výpověď obžalovaného Š₁ za věrohodnou a obhajovací tvrzení obžalovaného M₁ za nevěrohodné. Úvahy okresního soudu v tomto ohledu nelze mít za dostatečné, vyčerpávající všechny skutečnosti a okolnosti významné pro hodnocení věrohodnosti každého z obou jmenovaných.

Obhajoba mimo jiné namítala nevěrohodnost výpovědi obžalovaného M₁ Š₁ ve vztahu k obžalovanému M₁ v souvislosti s faktem, že obžalovaný Š₁ se nezúčastnil žádného jednání před soudem prvního stupně a soud tak mohl čerpat jen z jeho výpovědi z přípravného řízení. Odvolací soud k tomu doplňuje, že obžalovaný Š₁ se nezúčastnil ani žádného z opakovaných veřejných zasedání o odvolání, ač o nich věděl a vždy se předem omluvil. Je tak zjevné nejen to, že zcela rezignoval na svoji osobní obhajobu před soudy obou stupňů, ale také nabízející se úvaha, že nehodlal riskovat případnou nutnost obhajovat svá tvrzení z přípravného řízení. Byť jednal zcela v souladu se svými procesními právy, popsany přístup k soudu přirozeně oslabuje věrohodnost jeho dosavadní jediné výpovědi.

Obžalovaný M₁ je dosud osobou zcela bezúhonnou. Naopak obžalovaný M₁ Š₁ byl v minulosti vícekrát trestně stíhán a odsouzen, jak soud prvního stupně v jiných souvislostech podrobně uvedl, aniž však tuto skutečnost vzal v úvahu při hodnocení věrohodnosti výpovědí obou jmenovaných.

Při hodnocení věrohodnosti obou obžalovaných okresní soud mimo jiné uplatnil úvahu, že to byl právě obžalovaný M. J., který v postavení finančního ředitele společnosti byl zainteresován na bezproblémových finančních tocích a měl tedy k takovému konání významný motiv na rozdíl od obžalovaného Š. Ani tento závěr okresního soudu nelze považovat za dostatečně podložený důkazy a hodnotícími úvahami. Okresní soud v tomto bodě argumentoval v podstatě jen stručným vyjádřením poškozeného M. učiněným ovšem v jiných souvislostech, v tom smyslu, že obžalovaného Š. se finanční kontroly v Papírnách Větrní netýkaly. Nevzal však v úvahu další vyjádření M. Z nich je zřejmé, že problematické nadměrné odpočty DPH měly svůj obchodní a účetní podklad právě v předražených dodávkách a fakturách dodavatelských firem, s nimiž byl obžalovaný Š. at' již formálně či neformálně, nepochybně svázán. Z tohoto pohledu měl přirozeně zřetelný zájem na bezproblémových finančních tocích, resp. na bezproblémovém a rychlém uhrazení fakturovaného plnění. Přitom Papírnám Větrní byly zdrojem úhrady právě vrácené nadměrné odpočty DPH. Z důkazů provedených odvolacím soudem zřetelně vyplývá, že obžalovaný M. Š. , ale i s ním nepochybně spojený svědek H. (oba zřetelně spojení s tehdejšími předsedy představenstva svědkem H.) požívali ve srovnání s jinými dodavateli nadstandardního režimu co do způsobu a inkasa úhrady fakturovaných plnění. Současně se podává, že takové nadstandardní zacházení se dělo na podkladě pokynu předsedy představenstva H.

Na otázku síly motivu je třeba nahlížet i z dalšího úhlu. Stěžejí lze uvěřit tomu, že obžalovaný Š. by se v diskreditaci M. angažoval způsobem zjištěným a v napadeném rozsudku popsáným jen z vágního podnětu M. , kdyby na tom neměl silný osobní zájem.

Má-li tedy být věrohodnost obžalovaného Š. na jedné straně a M. na druhé straně hodnocena z pohledu motivu, pak provedené důkazy odůvodňují závěr, že jednoznačně silnější motiv je třeba shledávat u obžalovaného Š.

Výpověď obžalovaného Š. působí zřetelně nevěrohodně i z pohledu srovnání toho, co o své činnosti (o kontaktech, známostech a součinnosti s obžalovaným P. se svědky H. a Š. , H.) sám vypověděl, a co se o rozsahu a intenzitě jeho kontaktů a angažovanosti podává z jiných důkazů, zejména z odposlechů telefonních hovorů či záznamů o telekomunikačním provozu.

Důvody k závěru o nevěrohodnosti diskutovaného tvrzení obžalovaného Š. lze nalézt i v některých margináliích. Např. v jednom z telefonních hovorů tvrdí, že dotčená osoba (roz. M.) bere pervitin 3x týdně a má rozpíchané ruce. Toto tvrzení nemohlo být pravdivé, neboť jak vyplývá z dalších důkazů, M. drogy nezneužíval a nemohl tedy ani vykazovat známky tvrzené obžalovaným Š. V provedených důkazech, ani výpovědi obžalovaného Š. samotného, nelze nalézt vysvětlení, jak a při jaké příležitosti by M. mohl takové detailní informace získat.

Na podkladě shora uvedeného odvolací soud uzavírá, že výpověď obžalovaného Š. co do tvrzení, že M. jej informoval o zneužívání drog M. a žádal o zajištění jeho kontroly prostřednictvím nějakého Š. známého policisty, není věrohodná, resp. není natolik věrohodná, aby postačila ke spolehlivému vyvrácení obhajoby M. Jiný přímý důkaz o takovém jednání obžalovaného M. nebyl opatřen. Obhajobu nelze mít za vyvrácenou ani na podkladě nepřímých důkazů. Zjištění, že

M ; měl informovat a informoval svědka H. o odjezdu M dne 10.12.2012 z Papíren Větrní, není samo o sobě, ani ve spojení s jinými důkazy, způsobí obhajobu vyvrátit. Další nepřímé důkazy se vztahují k právě uvedenému tvrzení obžalovaného Š. jen velmi zprostředkovaně, a bude o nich pojednáno dále.

Pokud jde o skutkové tvrzení napadeného rozsudku, že *nejméně v jednom případě dne 10.12.2012 ve Větrní,bez jeho vědomí obžalovaný M M osobně nebo prostřednictvím jiné osoby nasypal blíže nezjištěné množství látky metamfetaminu-pervitinu,.... do kávy, kterou mu přinesl do kanceláře jako občerstvení*, ani v této části nelze mít skutková zjištění za dostatečně podložená důkazy a hodnotícími úvahami okresního soudu.

Obžalovaný M i v této části žalované jednání popřel. Ani výpověď obžalovaného Š. není přímým důkazem o tom, že by to byl právě obžalovaný M kdo nasypal do kávy nebo jiného občerstvení omamnou látku.

Okresní soud toto skutkové tvrzení opřel mimo jiné o skutečnost, že to byl M kdo osobně přinesl dne 10.12.2012 Ing. M (dle svědka šlo o odpolední kávu), a postavil ji na místo, kde měl sedět (momentálně nepřítomný) M. V té souvislosti mimo jiné dovedl, že omamná látka musela být právě v kávě a nemohla být v cukřence, neboť cukřenek bylo v kuchyňce několik, přičemž osoba, která podávala kávu kontrolním orgánům, cukřenku vybírala náhodně. Přehlédl však, že ona cukřenka vybraná náhodně při ranní kávě zůstávala v místnosti i po tu dobu, kdy kontrolní orgány, ať už to byl M, či jeho kolegové svědkyně K nebo svědek B, odcházeli na oběd, a cukřenka tak zůstávala v místnosti po významnou dobu bez dohledu. V důsledku tohoto zjištění se rozšiřuje okruh médií, která mohla být kontaminována. V té souvislosti lze připomenout, že svědkyně K kávu nesladila, což vlivem opakujících se kontrol mohlo být v místě se pohybujícím osobám známo, a nehrozilo tedy, že by omamnou látku omylem požila v cukru svědkyně K.

Ve shora uvedených souvislostech okresní soud v zásadě dovozuje, že omamná látka byla vpravena již při přípravě do konkrétního šálku určeného pro M, neboť při kontaminaci větší dávky kávoviny či cukru by hrozilo požití i jinými osobami. V tomto bodě je třeba přisvědčit námitce obhajoby, že u žádné jiné osoby kontrola prováděna nebyla, tak že ani takovou možnost nelze vyloučit. I v důsledku toho se okruh potenciálně kontaminovaných médií rozšiřuje a rozšiřuje se i okruh osob, které mohly látku do nápoje vpravit.

Z důkazů provedených při veřejném zasedání, ale i z těch, které byly provedeny v řízení předešlém, je zřejmé, že samotné uspořádání budovy, její zařízení a režim přístupu je takový, že jak do kuchyňek, tak i do dalších místností má přístup prakticky kdokoli, kdo se v budově ocitne, aniž by to případně vzbudilo pozornost jiných přítomných, přičemž do budovy měla přístup za těchto okolností celá řada jiných osob, nejen osoby tam přímo zaměstnané, nejen také obžalovaný Š. a svědci H., H. případně Š. ale i zaměstnanci podniku, kteří měli kmenové pracoviště v jiných prostorách. V důsledku takového zjištění se rovněž rozšiřuje okruh osob, které mohly omamnou látku vpravit do občerstvení poskytovaného kontrolním orgánům.

Z odposlechů telefonních hovorů se podává, že M byl opakovaně sledován od ranních hodin ve více dnech již od místa pracoviště. Je z nich také zřejmé, že

pronásledovatelé očekávali informace v tom smyslu, kam toho dne pojedje, zda bude právě on řidičem služebního vozidla, o jaký typ vozidla, dokonce jaké konkrétní registrační značky jde, zda bude vyjíždět z garáže nebo z parkoviště. V jednom z rozhovorů se telefonující vyjadřuje o zdroji informací v ženském rodě. Byť pro určitější závěr chybí dostatečné podklady, lze si za těchto okolností stěží představit lépe informovaný a aktuálnější zdroj, než zdroj nacházející se přímo na pracovišti M. I v důsledku toho se nutně dále rozšiřuje nejen okruh osob, které mohly M drogu podstrčit, ale také okruh míst, kde se tak mohlo stát, a časové období, kdy se tak mohlo stát. I tyto okolnosti zpochybňují správnost diskutovaných skutkových tvrzení napadeného rozsudku.

V souvislosti s úvahami o okruhu možných pachatelů trestní součinnosti, která byla napadeným rozsudkem přisuzována obžalovanému M, má odvolací soud za potřebné jen v obecné rovině poznamenat, že v této věci lze shledat několik osob bez rozdílu procesního postavení, které měly k diskreditaci M podstatně silnější motiv a pádnější důvody než obž. M. Nehodlá však polemizovat s námitkou obhajoby stran svévolného výběru osob, které měly být ve věci stíhány, neboť vzhledem k zásadě obžalovací to v této fázi řízení považuje za nadbytečné.

Okresní soud vinu obžalovaného M v okruhu nepřímých důkazů opřel i o záznamy telekomunikačního provozu a zjištění, že v rozhodných dnech, zejména 10.12.2012, byl obžalovaný M v nebývale častém telefonickém styku jak s obžalovaným Š, případně s dalšími v projednávaném případě významnými osobami. Nejde však o přímé odposlechy či textové zprávy zaznamenávající samotný obsah, ale o záznamy telekomunikačního provozu. Nelze tedy usuzovat na obsah a důvody těchto telekomunikačních kontaktů lze vysvětlit jinými důvody. Rozhodně z nich samotných ani ve spojení s dalšími diskutovanými zjištěními nelze činit závěr, že se týkaly právě žalovaného činu.

Konečně okresní soud závěr o vině M i v rámci nepřímých důkazů opřel o zjištění, že v jeho bytě a jím užívaném vozidle specializovaný pes signalizoval přítomnost omamných látek. Ani toto zjištění samo o sobě ani ve spojení s důkazy a zjištěními dalšími nelze považovat za usvědčující, chybí-li pozitivní chemické zjištění konkrétní omamné látky.

Nelze-li vzít za prokázané, že obžalovaný M sám či prostřednictvím jiné osoby vpravil omamnou látku poškozenému do kávy, nelze mít ani za prokázané, že neoprávněně jinému opatřil a pro jiného přechovával omamnou nebo psychotropní látku nebo přípravek obsahující omamnou nebo psychotropní látku, neboť o přechovávání takové látky žádné zjištění ani důkaz (s výjimkou zpochybněné výpovědi obžalovaného Š a nedostatečného důkazu v podobě pouhé detekce psem) nesvědčí.

Shora uvedená zjištění a úvahy vedly odvolací soud k závěru, že ohledně skutkových tvrzení napadeného rozsudku ve vztahu k obžalovanému M nebyl opatřen věrohodný přímý důkaz, nepřímé důkazy nejen že netvoří uzavřený okruh, ale jak každý sám o sobě, tak i ve svém souhrnu jsou pochybné co do důkazní síly i usvědčujícího potenciálu. Z důkazů nelze dovést ani jinou jeho trestní součinnost k žalovanému skutku. Obhajobu obžalovaného tak nelze mít za spolehlivě vyvrácenou a jeho vinu za spolehlivě a bez důvodných pochybností prokázanou. Proto odvolací napadený rozsudek zrušil a obžalovaného M obžaloby zprostil, neboť nebylo prokázáno, že tento skutek spáchal obžalovaný.

K odsuzující části

Žalovaný (i odsouzený) skutek byl koncipován jako spolupachatelství. Zrušení výroku o vině obžalovaného M a jeho zproštění obžaloby se této koncepcí významně dotklo. Nezbylo proto, než napadený rozsudek zrušit i ohledně zbývajících dvou obžalovaných. Nebyl to však jediný důvod.

Okresní soud se s provedenými důkazy ohledně obžalovaných Š a F vypořádal dostatečně potud, že se dopustili jednání popsaného v rozsudku spočívajícího v samotném sledování poškozeného M od jeho počátku až do realizace jeho kontroly. V tomto rozsahu jsou skutková zjištění napadeného rozsudku dostatečně jasná a podložena jak opatřenými důkazy, tak hodnotícími úvahami soudu prvního stupně. Totéž platí o cíli pachatelů, totiž diskreditaci poškozeného M jako pracovníka finančního úřadu. Toto konstatování však nebylo možné učinit v rovině hodnocení důkazů ohledně takových skutečností významných pro znaky žalovaných skutkových podstat, jako vědomí toho kterého z pachatelů o tom, že poškozený M bude řídit motorové vozidlo pod vlivem omamné látky nezaviněně (nevědomá intoxikace), uvedení v omyl či využití omylu, subjekt jednajících v omylu, a vyjádření těchto skutečností v popisu skutku.

Okresní soud v odůvodnění napadeného rozsudku činí závěr, že spoluobžalování „*vedli někoho (Policii ČR jako orgán činný v trestním řízení) v omyl ohledně trestněprávního jednání poškozeného*“. Tento závěr shledal odvolací soud dilem důkazně nepodloženým, dilem přinejmenším problematickým. Pokud jde o obžalovaného P, ze žádného důkazu, ani z odposlechů telefonních hovorů jinak důkazně silných, z jeho výpovědi či z výpovědi obžalovaného Š, nelze dovodit vědomí obžalovaného P, že u kontrolovaného M se jedná o nevědomou intoxikaci a tedy jednání nikoli trestné. Nelze tedy vyslovit závěr, že tím, co činil, uvedl v omyl Policii ČR, ani že využil omylu jiného, zde M. Odůvodnění napadeného rozsudku je v tomto ohledu nedostatečné, nepřesvědčivé. Uvedení v omyl či využití omylu jiného je nepominutelným znakem skutkové podstaty přečinu poškození cizích práv ve smyslu § 151 trestního zákoníku. Nelze-li tento znak v činu obžalovaného P shledat, nelze čin kvalifikovat jako poškození cizích práv podle § 181 odst. 1 trestního zákoníku vůbec, tím spíše ne podle přísnějšího odst. 2 tohoto ustanovení. V případě obžalovaného Š se diskutovaný závěr napadeného rozsudku jeví poněkud problematickým. Veškeré jeho informace o M směřovaly ke službě konajícím policistům jen prostřednictvím obžalovaného P. Ten však nejednal v postavení službu konajícího policisty (k tomu argumentace dále). V osobě obžalovaného P tedy nemohla být uvedena v omyl Policie ČR. Současně Policie ČR není v napadeném rozsudku deklarována jako subjekt poškozený na právech. Měl-li by mít diskutovaný závěr opodstatnění v přímém telefonátu na linku 158, pak každé takové oznámení, ale i jiné trestní oznámení, pokud by se později ukázalo nepravdivým, muselo být považováno za „uvedení v omyl Policie ČR“ a při splnění dalších podmínek považováno za poškození cizích (rozuměj policie) práv. Současně měl odvolací soud za to, že znak „omylu“ lze u obžalovaného Š shledat v jiné zákonné variantě.

Vědomí obžalovaného Š o nevědomé intoxikaci M lze mít za dostatečně spolehlivě prokázané. Obžalovaný Š věděl o tom, že v kritických dnech bude M řídit motorové vozidlo pod vlivem omamné látky. O tom bez pochybností svědčí informace, které telefonicky (viz odposlechy telefonních hovorů) předával obžalovanému P. Jestliže tuto informaci neměl od obžalovaného M (viz argumentace ke zprošťující části), musel ji mít z jiného zdroje. Protože poškozený M prokazatelně drogy neužíval, musel mít obžalovaný Š informaci v tomto

smyslu (pokud drogu nepodstrčil poškozenému sám), od jiné osoby, která nevědomou intoxikaci M zajistila. Využil tedy omylu M, že požil nezávadnou kávu a je způsobilý řídit motorové vozidlo, ač v důsledku nevědomé intoxikace tomu tak nebylo.

Jednání obžalovaného Š mělo za cíl diskreditaci M prostřednictvím trestní odpovědnosti za zinscenovaný kriminální čin s cílem vyřadit jej z kontrolní činnosti ve společnosti JIP-Papírny Větrní. Obžalovaný Š si bezpochyby byl vědom toho, že v důsledku pozitivního výsledku zkoušky na přítomnost drog hrozí poškozenému M i trestní stíhání se všemi jeho důsledky až po vyslovení viny a potrestání, s tím spojené riziko ztráty zaměstnání ve státním orgánu, újma na dobré pověsti mezi kolegy i v okruhu rodiny a o takovou újmu skutečně usiloval. V tomto ohledu jsou skutková zjištění napadeného rozsudku dostatečně podložena provedenými důkazy i hodnoticímí úvahami okresního soudu.

Poškozený M se podle zjištění napadeného rozsudku v důsledku jednání obžalovaných opakovaně podroboval testům na přítomnost omamných a psychotropních látek, byly v souvislosti s jeho osobou zahájeny úkony trestního řízení, záležitost ovlivnila také jeho pracovní činnost, kdy byl vyloučen z kontrolní činnosti, týkala-li se nějakým způsobem společnosti JIP Papírny-Větrní, a.s. Rovněž nelze opomenout dopady do soukromého života, na psychiku poškozeného, kdy byl vystaven mediálnímu tlaku, omezen v běžném životě v důsledku přidělené policejní ochrany. Argumentaci okresního soudu lze ještě doplnit. Poškozený byl v důsledku žalovaného činu vystaven příkoří již bezdůvodnou silniční kontrolou dne 6.12.2012. Kontrola s pozitivním výsledkem byla provedena za přítomnosti svědkyně K jako spolujezdkyně. Služební vozidlo z místa kontroly musel přepravit další kolega poškozeného svědek B. Podezření vůči poškozenému neprodleně vešlo ve známost na pracovišti. Vedle organizačních důsledků shora zmíněných se tak událost dotkla dobré pověsti poškozeného i v rovině morální. Odvolací soud dospěl k závěru, že okresní soud nepochybil, když újmu na právech poškozeného považoval nejen za vážnou újmu na právech, ale za značnou újmu na právech.

Na podkladě shora uvedených zjištění a úvah dospěl odvolací soud k závěru, že obžalovaný M Š způsobil jinému vážnou újmu na právech tím, že využil něčeho omylu, a způsobil takovým činem jinému značnou újmu na právech. Uznal proto obžalovaného M Š vinným přečinem poškození cizích práv podle § 181 odst. 1 písm. b), odst. 2 písm. a) trestního zákoníku.

Odvolací námitku proti uvedené přísnější kvalifikaci, založenou na komparaci majetkové a nemajetkové újmy, odvolací soud z výše uvedených důvodů neakceptoval.

Obžalovaný M Š jednal s vědomím, že jednání obžalovaného P. P. překračuje meze obvyklé kontrolní činnosti Policie ČR a bez jím podávaných informací by obžalovaný P. P. kontrolu poškozeného v popsáném rozsahu a způsobu nebyl schopen zajistit. Věděl tedy, že obžalovaný P. P. vykonává pravomoc úřední osoby způsobem odporujícím právnímu předpisu a v úmyslu způsobit jinému jinou závažnou újmu a opatřit jinému neoprávněný prospěch (k činu obžalovaného P. viz dále) a dodáváním potřebných informací mu k tomu poskytl pomoc. Proto odvolací soud ve shodě s napadeným rozsudkem kvalifikoval jednání obžalovaného M. Š i současně jako pomoc k přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku k § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.

Důkazy provedenými soudem prvního stupně lze mít za spolehlivě prokázané, že obžalovaný P. se dopustil jednání popsaného ve výroku napadeného rozsudku a v modifikované podobě shora v rozsudku odvolacího soudu. Současně lze vzít za prokázané, že nejednal v obecném zájmu, ale proto, aby vyhověl soukromé neoprávněné žádosti obžalovaného M. Š. ač s ohledem na okolnosti žádosti a kontrol musel být srozuměn s tím, že jedná v rozporu s obecným zájmem a jiným právním předpisem. Věděl přitom, že cílem je diskreditace poškozeného M. jako pracovníka Finančního úřadu.

Nemůže obstat jeho obhajoba, že jako policista v době mimo službu jednal zcela v souladu se svými povinnostmi a využil k tomu i služebního postupu. Obžalovaný Š. jeho součinnost jednoznačně označil za protislužbu za to, že on zajistí bezplatné provedení části prací na jeho nemovitosti. Výpověď obžalovaného Š. v této části, na rozdíl od části jiné (viz argumentace ke zprošťujícímu výroku), lze považovat za věrohodnou. Je totiž v souladu s nesporným zjištěním, že obžalovaný Š. byl účasten na stavbě nemovitosti obžalovaného P., četností vzájemných kontaktů, průběhem sledování a kontrol M., jak se tyto skutečnosti podávají dílem z výpovědi samotných obžalovaných, dílem z odposlechů telefonních hovorů a jejich obsahu a dílem ze záznamů o telekomunikačním provozu. Namítá-li obžalovaný P., že podezření vůči M. oznámil nadřízenému a využil tedy služebního postupu, nelze námitce přisvědčit. Z výpovědi dotčených svědků policistů lze spolehlivě usoudit, že toto oznámení bylo vynuceno okolnostmi, když jeho nadřízený se stal náhodně svědkem rozhovoru obžalovaného s jiným policistou o této záležitosti.

Podle § 45 odst. 1 písm. b), i) a § 46 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, je policista povinen zdržet se jednání, které může vést ke střetu zájmu služby se zájmy osobními a ohrozit důvěru v nestranný výkon služby, zejména nezneužívat ve prospěch vlastní nebo ve prospěch jiných osob informace nabyté v souvislosti s výkonem služby a v souvislosti s výkonem služby nepřijímat dary nebo jiné výhody, a chovat se a jednat i v době mimo službu tak, aby svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru. Podle § 46 odst. 1 téhož zákona služební kázeň policisty spočívá v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů. Podle § 2 zákona o Policii ČR č. 273/2008 Sb., policie slouží veřejnosti a jejím úkolem je chránit bezpečnost osob a majetku a veřejný pořádek, předcházet trestné činnosti, plnit úkoly podle trestního řádu a další úkoly na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti svěřené jí zákony, přímo použitelnými předpisy Evropské unie nebo mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu.

Podle článku 3 přílohy č. 1 k Rozkazu policejního prezidenta č. 154/2011 – Etický kodex Policie České republiky je policista povinen zásadně odmítat jakékoliv korupční jednání, netolerovat tuto protizákonnou činnost u jiných příslušníků Policie České republiky, odmítnout dary nebo jiné výhody, jejichž přijetím by mohlo dojít k ovlivnění výkonu služby, a zásadně se vyhýbat jakémukoliv jednání, které by mohlo být střetem zájmů.

Podle § 10 odst. 1 téhož zákona (iniciativa) je policista ve službě nebo zaměstnanec policie v pracovní době v případě ohrožení nebo porušení vnitřního pořádku a bezpečnosti, jehož odstranění spadá do úkolů policie, povinen provést úkon v rámci své pravomoci (dále jen „úkon“) nebo přijmout jiné opatření, aby ohrožení nebo porušení odstranil. V době mimo

službu má tuto povinnost podle § 10 odst. 2 téhož zákona tehdy, je-li bezprostředně ohrožen život, zdraví nebo svoboda osob anebo majetek nebo došlo-li k útoku na tyto hodnoty.

Podmínky ustanovení § 10 odst. 2 má platná judikatura za splněné, jde-li o bezprostřední, náhlu, neočekávanou a jednorázovou situaci. Naopak je nemá za splněné, jedná-li policista na základě předem učiněného rozhodnutí, programově a opakovaně. V projednávaném případě akce proti M probíhala ve formě dohadování obžalovaného P s obžalovaným Š (viz odposlechy telefonních hovorů) fakticky již nejméně od 26.11.2012, obžalovaný P byl pak činný opakovaně programově až do 10.12.2012, kdy svoji aktivitu završil osobním sledováním M až na místo kontroly. Je zcela zjevné, že popsáním jednání vybočil z mezí diskutovaného zákonného ustanovení, a to se záměrem vyhovět neoprávněné soukromé žádosti obžalovaného Š, tedy v úmyslu opatřit jinému neoprávněný prospěch. Z povahy a okolností jednání obžalovaného P je zjevné, že byl minimálně srozuměn s tím, že jedná v rozporu se zákonem a že důsledkem jeho jednání utrpí poškozený M nemajetkovou újmu v podobě nedůvodných úkonů trestního řízení, obtíží v zaměstnání a poškození pověsti. K otázce „závažné újmy“ viz shora úvahy odvolacího soudu ve vztahu k obžalovanému Š.

Na podkladě shora uvedeného dospěl odvolací soud ve shodě s napadeným rozsudkem k závěru, že obžalovaný, bývalý pprap. PČR P P jako úřední osoba v úmyslu způsobit jinému jinou závažnou újmu a opatřit jinému neoprávněný prospěch, vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu, a spáchal tak přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku,

Odvolací soud znovu vyslovil vinu obžalovaného M Š ve shodě s okresním soudem. Ten při úvaze o trestu zohlednil všechny významné skutečnosti a okolnosti jak činu samotného, tak osoby obžalovaného. V odůvodnění napadeného rozsudku je také v dostatečném rozsahu uvedl. Uložený trest ve svém druhu, výměře a výměře zkušební doby rozhodně není trestem nepřiměřeně přísným. Odvolací soud neshledal žádné důvody k jinému rozhodnutí o trestu. Proto obžalovanému uložil trest ve shodě s napadeným rozsudkem.

V případě obžalovaného P vyslovil odvolací soud vinu odlišně od rozsudku napadeného, když jej uznal vinným pouze přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Tuto změnu vyjádřil i uložením mírnějšího trestu. Co do pravidel vyměřování trestu v rámci sazby vycházel v zásadě ze stejných skutečností a okolností (samozřejmě s výjimkou souběhu dvou přečinů) jakou soud prvního stupně. Za těchto okolností považoval za příslušný podmíněný trest odnětí svobody na 1 (jeden) rok a 6 (šest) měsíců se zkušební dobou 3 (tři) léta. Změna výroku o vině se netýkala přečinu, s nímž okresní soud důvodně spojil trest zákazu činnosti. Odvolací soud proto tento trest zopakoval ve shodném rozsahu. Jako zcela případnou zopakoval i zpřísnující podmínku, aby obžalovaný v průběhu zkušební doby vedl řádný život, zejména, aby podle svých sil nahradil škodu, kterou trestným činem způsobil.

Výrok o náhradě škody napadeného rozsudku odpovídal zákonným podmínkám odpovědnosti za škodu způsobenou trestným činem a pravidlům rozhodování o takové škodě v tzv. adhezním řízení v rámci řízení trestního. Proto i ohledně škody rozhodl odvolací soud ve shodě s napadeným rozsudkem.

Ze všech výše uvedených důvodů rozhodl krajský soud tak, jak je uvedeno shora ve výroku tohoto rozsudku.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do 2 měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.).

Dovolání mohou podat

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr.ř.) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až 1) nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podáván ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

V Českých Budějovicích dne 25.1.2016

Předseda senátu:
JUDr. Stanislav Žížala, v.r.

Za správnost vyhotovení:
Monika Bukovská

Monika
Bukovská

Digitálně podepsal Monika Bukovská
DN: c=CZ, o=KRAJSKÝ SOUD V
ČESKÝCH BUDĚJOVICÍCH IČ
00215686, ou=trestní oddělení,
ou=237, cn=Monika Bukovská,
serialNumber=P159508,
title=Protokolující úředník
Datum: 2016.03.07 09:07:30 +01'00'